

Önsöz

Aşağıdaki metin, kompakt bir biçimde ilkin kapitalizm, emperyalizm ve komünizm hakkında olduğu gibi sosyalist devrim hakkında ilkesel düşünceler özetlenmektedir.¹ Daha sonra, ikinci bir bölümde - yine kompakt bir şekilde - Almanya'da sosyalist devrimin hazırlanması sorunları ortaya konulacaktır. Burada da, tam bir inceleme için, programatik açıklamanın kapsamlı yorumları mevcut bulunmaktadır.² Bilimsel komünizmin prensipleri gökten düşmedi, yapay düşünülmüş şeyler değildir, bilakis; kapitalizmin tarihinin ve sınıf mücadelesinin incelenmesiyle geliştirilmişlerdir. Bu bağlantıyı vurgulamak için nihayetinde; incelememizin her birinde dünya emperyalizminin ve dünya ölçüsündeki sınıf mücadelesinin tarihi hakkında ve Alman emperyalizminin ve Alman emperyalizmine karşı sınıf mücadelesinin tarihi hakkında genel bakış ortaya konulacaktır.³

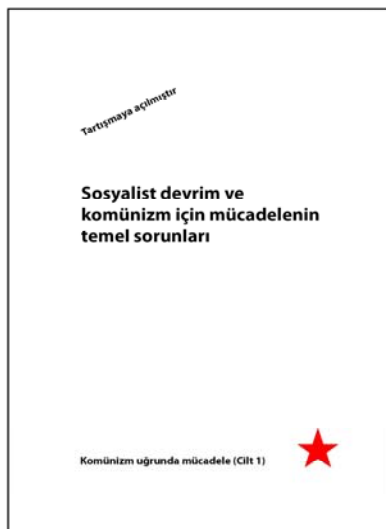
Elinizdeki özet derlemenin hedefi, çizgimizi kısa ve sıkıştırılmış bir biçimde sunmaktır. Diğer bir hedef, kapsamlı gerekçelendirilmiş programatik belgelerin (Cilt 1 ve 2) ve temel belgeleri de (Cilt 3 ve 4) incelenmesine teşvik etmek, okumaya çağrıda bulunmaktadır. Burada ortaya konulan “Temel programatik noktalar” ve Cilt 1-4 belgeler, Gegen die Strömung (GDS) çevresinde tartışmaya açılmıştır, ama aynı zamanda, komünizme yönelen diğer devrimci gruplara da sunulmuştur. Bu tartışmanın sonuçları, bir yıl içinde toparlanarak ortaya konulacak ve yeni bir basımda göz önünde tutulacaktır.

Aralık 2016

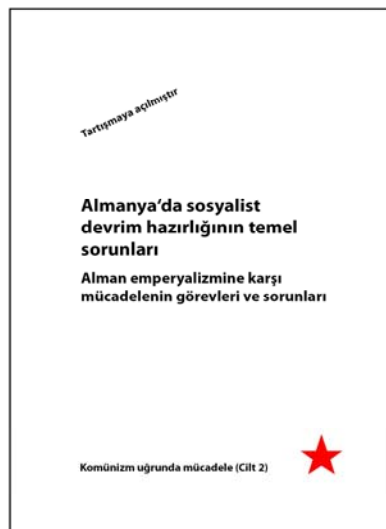
¹ Bu konudaki ayrıntılar için, “Komünizm uğrunda mücadele (Cilt 1): Sosyalist devrim ve komünizm için mücadelenin temel sorunları” bakınız.

² Bu konudaki ayrıntılar için, “Komünizm uğrunda mücadele (Cilt 2): Almanya'da sosyalist devrimin hazırlanmasının temel sorunları - Alman emperyalizmine karşı mücadelenin görevleri ve sorunlarına” bakınız.

³ Kapsamlı olarak Cilt 3 ve 4'e bakınız: “Komünizm uğrunda mücadele: Dünya emperyalizmi ve sınıf mücadelesinin gelişmesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış” ve “Alman emperyalizminin tarihi ve sınıf mücadelesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış”.

180 Sayfa, 8 €

125 Sayfa, 5 €

245 Sayfa, 10 €

230 Sayfa, 10 €

Zu bestellen bei: Literaturvertrieb Georgi Dimitroff, Postfach 102051
D-63020 Offenbach a.M., info@litvertriebdimitroff.de

I. Sosyalist devrim ve komünizm uğrunda mücadele

1. Neden bilimsel komünizm?

Yüzyıllardan, evet hatta bin yıllardan beri, sömürüşüz ve baskısız adil bir yaşam için ütopiyalar bulunmaktadır. Bu ütopiyalar, idealist bir ahlaka, dine ve hayali isteklere dayanmaktaydı.

Buna karşın Marks ve Engels bilimsel kanıtların gücüyle insan toplumunun özelliklerini incelediler. Bu bilimsel incelemenin merkezi sonuçlarından biri, henüz sınıfların var olmadığı ilk toplumdan sonraki toplumların, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin gelişmesi temelinde, tarihin sınıf mücadelesi tarihi olduğudur. Egemen olan her bir toplumsal formasyon (köleci toplum, feodal toplum, kapitalist toplum), o halde tarihin itici gücü olarak üreticilerin, orada çalışan ve sömürülen sınıfın her bir sömürücü sınıfa karşı mücadelesinin içinde gelişti ve gelişmektedir. Tarih, sahte Marksistlerin, öncelikle burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığını ve böylelikle kapitalizmde devrimin gerekliliğini hasıraltı etmek için iddia ettikleri gibi sırf üretici güçlerin gelişmesi değildir.

Marks ve Engels, öncelikle kapitalist toplumsal düzeni, onun ana özelliklerini, gelişmesinin yasalarını ve onun ekonomik ve politik alandaki hasımcı karşıtlıklarını olduğu gibi, sınıfların, öncelikle de proleter sınıfın mücadelesini analiz ederek ortaya çıkartılar. Böylelikle sadece kendi dönemdeki zamanı analiz etmediler.

Kapitalist toplumun sınıf mücadelesiyle gelişmesinden güçlü kanıtla çıkartılan sonucu, proleter sınıf iktidarını kurduktan sonra, kapitalist toplumdaki mülkiyet ilişkilerini zorla değiştirmek zorundadır; üretimin kapsamlı bir şekilde aldığı toplumsal karakter, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyeti gerektirdiğini; zafer kazanan proleter sınıfın eski sömürücü sınıfı sadece yıkmakla kalamayacağını, bilakis eski devlet aygıtını yıktıktan sonra, proletarya diktatörlüğüyle, eskiden sömürülen kitlelerin sosyalist devrimle elde edilen kazanımlarını emniyet altına almak için, komünizmin görülebilir maddi olası koşullarına adım adım ulaşmak için kapitalist sınıfa ve onun müttefiklerine karşı, tüm gericilere karşı yönelmek zorundadır. Komünizm için mücadelede sadece tüm reel sömürücü ilişkileri ve koşulları yıkmak değil, bilakis aynı şekilde o sömürücü ilişkilere uygun ve onun

korunmasına ya da yeniden kurulmasına hizmet eden, tüm gerici düşünceleri yıkmak zorundadır.

Komünizm bir ütopya olmaktan çıkıp, proletaryanın muzaffer proleter devrimin ve komünizmin uğrındaki sınıf mücadelenin tecrübelerini, hedef ve metotlarını kapsayan gerçek bir bilime ulaştı.

2. Kapitalizm

Kapitalizm iki vahşi ve muazzam tarihsel gelişmeyle oluştu.

500 yıldan önce gelişmekte olan meta üretimiyle dünya ticareti ve - Avrupa'nın bazı ülkeleri merkezli - soyguncu sömürge sistemi; sadece alışverişte aldatma ve dolandırmayla değil, bilakis öncelikle şiddet, soygun ve sömürge nüfusunun köleleştirilerek talan edilmesi, avlanması ve katledilmesiyle gelişmeye başladı.

Böylelikle kapitalizmin ortaya çıkması için tayin edici olan muazzam bir zenginlik gelişmekte olan kapitalist sınıfın elinde birikti. Zira böylelikle sadece büyük kapsamda alt yapı (demiryolu, yollar vb.) inşa etmekle kalmadı, bilakis büyük endüstriyel işletmelerin yeni teknik düzeyde geliştirmek ve kurmak için de araçlar ortaya çıktı. Ancak soygunla elde edilen tüm zenginlik, mantıksal olarak tek başına endüstriyel üretimi başlatmak için yeterli değildi. Küçük el işletmelerdeki kadın ve erkek işçileri devralmak yeterli değildi, büyük kitlesel insanların şehirlerde yoğunlaşması ve yoksulluk ve sefillik içinde fabrikalara sürülmek zorundaydı. Bunu, öncelikle kırdaki büyük kitlesel nüfusun sürülmesi ve sonra şehirlerde ve fabrikalarda hayatta kalma mücadelesi zorunluluğu takip etti.

Kadın ve erkek işçiler yaşamak için, işgüçlerini kapitalist sınıfa satmak zorundadırlar. Tayin edici üretim araçlarına sahip olan kapitalist sınıf meta haline gelen işgücünü satın almakta ve onu mümkün olduğunca uzun ve mümkün olduğunca yoğun bir şekilde "tüketmekte", yani; çalıştırmaktadır. Kadın ve erkek işçiler, belli somut toplumsal koşullarda gerekli olan işgüçlerini (kapitalistler kadın ve erkek işçilere ücret olarak ödedikleri bu değeri) imal etmek veyahut yeniden yaratmak için kapitalist sınıfın fabrikalarında emekleriyle değerinden fazla bir artı-değer yaratmaktadır.

Bu artı-değer üretimi, kapitalist ekonominin, kapitalist sömürünün köşe noktasını oluşturmaktadır. Bu kapitalist sınıfa sadece lüksünü değil, bilakis öncelikle her zaman daha da büyüyen basamaklarla, profitini azamileştirmek ve kapitalist rekabete karşı koyabilmek için, büyük üretimi ilerletebilmek ve daha kısa sürede daima büyük ölçüde meta yığını satabilmek için,

yeni tekniği ve daha iyi üretim araçlarını devreye sokmasını mümkün hale getirmektedir. Metaların bu büyük kitlesi, ne var ki kısa sürede artık elden çıkarılamaz duruma gelebilir. Bu neden böyledir? Dünya ölçüsünde ortaya çıkan yoksulluk ve proleter sınıfın yoksulluğu daima artmaktadır, çünkü kapitalist sınıf artı-değeri arttırmak için ücretleri bastırmaktadırlar. Kapitalist üretimin arttırılması, o halde kaçınılmaz olarak nüfusun tüketiminin dar sınırlarına çarpılmaktadır. Bu, dünya ölçüsündeki kapitalizmin çözülemez iç ve keskinleşen çelişkisidir. Tam da bu yüzden sürekli yeniden büyük krizler geldi ve gelmektedir.

Fabrikalardaki insanlar ücretleri düşürmek, öncelikle ama aynı zamanda birleşik bir mücadeleyi engellemek için, marifetli bir rekabet mücadelesiyle birbirlerine karşı oynatılmakta ve kışkırtılmaktadır. Kapitalist sınıf, sömürüyü keskinleştirmekte, büyük çapta işten çıkarmalar vardı ve var, muazzam bir iş bulamayanlar ordusu ortaya çıkmakta, kısacası: proleter sınıfın durumu artan bir şekilde kötüleşmekte, mücadele etmek zorunda kalmaktadır ve mücadele etmektedir.

Köle sahipleri ve feodal beylerin egemen sınıflarının geleneğiyle var olan sömürücü devlet, mevcut devlet aygıtını, öncelikle ordu, polis ve diğer baskı organları sistemli bir şekilde geliştirildi. Burjuva-kapitalist devlet güçlerini, içte proleter sınıfa karşı mobilize etmekte; o öncelikle egemen kapitalist sınıfın bir baskı aracıdır ve aynı şekilde soygun savaşının bir aracıydı ve aracıdır. Bütün bunlar, burjuva devlet aygıtını silahlı mücadele yoluyla yıkmaya gerekliliğini inkâr etmek için, reformist güçler tarafından da inkâr edilmektedir.

Aynı şekilde, güya sınıf mücadelesinin anlamsızlığını kanıtlamaya çalışan ve sömürülen insanları - her şeyi bir tek amaç için; sınıf mücadelesini kırmak ve mümkün olduğunca kırmak için birbirlerine karşı kışkırtan, öncelikle burjuva sömürücü ideolojisinin tüm varyantlarını kullanan, parça parça giderek güçlü bir manipülasyon aygıtı ortaya çıktı. Aldatmanın esas araçlarından biri, önceleri mücadele ile elde edilen burjuva hakları güya “herkes için demokrasiye” dönüştüğünü ileri sürülmesinden oluşmaktadır, oysaki gerçeklikte söz konusu olan tüm sömürülenler üzerinde burjuva diktatörlüğü idi ve bugünde burjuva diktatörlüğüdür. Burjuva partileri ve burjuva parlamentosuyla, tüm problemlerin sanki bu burjuva devlet, bu sözüm ona “demokrasi” çerçevesinde çözülecekmiş gibi bir görünüş üretilmekte ve sağlaştırmaktadır. Ancak proletaryanın devrimci kesimi, proletarya partileri yönetiminde kapitalizmden emperyalizme geçişte giderek bu aldatmayı göstermeye başladılar ve mücadeleyle burjuva devletin

kalelerini sarstılar. Proleter sınıfın devrimci kesimi artan bir şekilde kapitalizmin yıkılmasını, kapitalist sınıfın üretim araçlarını kamulaştırılmasını ve eski devlet aygıtının yerle bir edilmesini talep ettiler. Bunu engellemek için egemen sınıf çok süratli bir şekilde açık terörcü diktatörlüğünü de kurabilir (olağanüstü hal, askeri diktatörlük, faşizm).

Tarihsel tecrübeyle, giderek proleter sınıfın mücadelesinin bu hedefinin ancak şiddete dayalı bir devrimle hayata geçirilebileceği ve yıkılan kapitalist sınıfın bastırabilmek için ve sömürüden azade sosyalist bir üretimi organize edebilmek, gerçek bir sosyalist demokrasiyi geliştirebilmek ve karşıdevrime karşı diktatörce yönelebilmek için, güçlü bir proleter devletle korunmak zorunda olduğu bilince çıktı.

3. Kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olarak emperyalizm ve proleter devrim

Kapitalizm gelişmeye devam etmesiyle, kapitalizmin tüm önemli çelişkileri keskinleşti ve kapitalizm yeni bir aşamaya, kapitalizm en yüksek ve son aşaması olan emperyalizm aşamasına girdi. Böylelikle bundan dolayı ortaya çıkan doğrudan özelliklere rağmen, daha önce olduğu gibi emperyalizmde de kapitalizmin temel özellikleri ve yasaları işlemeye devam etmektedir.

Aşırı şekilde büyüyen kapitalist işletmeler, belli alanlarda ve belli bir zaman diliminde tekeli konumu ele geçirdiler ve geçirirler ve böylelikle rakip tarafından tehdit edilemeyen ve yüksek bir kar marjını elde eden en yüksek fiyatı belirlerler. Sanayideki sermayeyle var olan bankaların sermayesiyle kaynaşarak ortaya çıkan tekeli büyük sermaye emperyalizmde, ekonomideki tüm yaşamsal sektörleri elinde tutar ve toplumsal zenginliğin büyük payı üzerinde hâkimdir.

Metaların büyük yığını artan bir şekilde ihraç edilir, ama öncelikle dünya ölçeğinde sermaye de ihraç edilir. Büyük ölçüde bu sermaye ihracı yardımıyla, tüm dünya fabrikalar kuruldu ve kuruluyor, tüm ülkeler bağımlı hale getirildi, getiriliyor ve baskı altına alınıyor. Dünya, ortaya çıkmış olan ve enternasyonal alanda hareket eden tekeli kapitalist birliklerce ellerindeki tüm araçlarla, sadece ekonomik araçlarla değil, bilakis şiddet yoluyla, şekillenen emperyalist büyük güçler arasındaki savaşlar yoluyla da bölüşülmüştür.

Emperyalizmde, artık yeni ele geçirilecek bölgeler kalmamıştır, çünkü dünya artık en güçlü kapitalist devletler arasında paylaşılmıştır. Dünyanın

emperyalist büyük güçler arasında yeni bir paylaşımı o halde ancak emperyalist rakiplerle mücadele içinde yürütülebilir. Dünyanın yeniden paylaşım mücadelesi nihayetinde, en güçlü emperyalist devletler, büyük emperyalist güçler arasında dünya hâkimiyeti uğrunda mücadeleye dönüşür. Bu, savaş yerel savaş ve nihayetinde büyük emperyalist savaş, evet - demokratik mücadele onu erteleyemezse ve daha sonra proleter devrim onu temel olarak engelleyemezse - dünya savaşı demektir. “Barışçı emperyalizm” diye bir şey yoktur.

Var olan tekeli büyük sermaye, emperyalist büyük güçlerin devletlerini, sadece kendi karlarını yükseltmek ve içte proleter sınıfı bastırmak için kullanmakla kalmamakta bilakis; emperyalizme bağımlı ülkelerde, evet tam da emperyalist rakiplerin bölgelerini ve kar kaynaklarını tartışma konusu yapmak için, sömürülen ve kitlelerin kendi özgürlükleri için verdikleri mücadeleleri bastırmak ve ezmek için kullanmaktadır. Büyük kapitalistler, artık küçük ve normal karla ayakta kalamazlar, bilakis kısa sürede tekeli sermaye sahipleri tarafından yutulmaktadır. Tekeli sermaye sahipleri arasındaki mücadelede; kim öncelikle emperyalizme bağımlı nüfusun kitlelerini öncelikle de soygun, kitlesel katliam ve emperyalist savaşla talan etmeyi ve sömürmeyi başarırsa maksimal kara ulaşır, ayakta kalabilir.

Dünyada yoksulluk ve muazzam zenginlik arasında giderek belirgin şekilde artan karşıtlık, üretimde teknik olarak bakıldığında olası ilerlemelerin, öncelikle de ama var olan ve gelişmekte olan teknik ilerlemenin aslında nüfusun geniş kitlelerinin ihtiyaçları için kullanımının engellenmesi, yine giderek belirgin şekilde göze batmaktadır.

Proleter sınıfın sınıf mücadelesi keskinleşmekte ve emperyalist burjuvazi buna karşı durmaktadır. Tekeli büyük burjuvazi, proleter sınıfın mücadelesine karşı harekete geçirmek maksadıyla, büyük bir sistemle muazzam kardan küçük, ama proleter sınıfın rölatif olarak sağlam bir (işçi aristokrasisi denilen) tabakasına rüşvet vermektedir. Onun varlığı, her türden revizyonist ve oportünist güçler tarafından sessizlikle inkâr edilmektedir. Proleter sınıfın büyük kesimini burjuvaziye zincirlemek için, öncelikle emperyalist büyük güçlerde de, tavizler verilmektedir. Proleter sınıfı parçalama manevrasına, öncelikle milliyetçilik yardımıyla çok önceleri ülkede yaşayan ve çalışan kadın ve erkek işçileri, iş arayan ve yoksulluk ve savaştan dolayı diğer ülkelerden göç eden kadın ve erkek işçilere karşı kışkırtmada dâhildir. Proleter dayanışma, ortak mücadele- parçalama manevrasına karşı da doğru cevap, budur.

Emperyalist devlet, gericiliği kapsamlı bir şekilde organize etmektedir. Burjuva demokrasisinin bütün vaatlerinden, her seferinde yeniden vazgeçilmektedir, kazanılmış haklar artan bir şekilde geriletilmektedir ve emperyalist devletlere bağımlı gerici kitlesel hareketler organize edilmektedir. Sürpriz bir şekilde açık bir diktatörlüğün (olağanüstü hal, askeri diktatörlük, faşizmin) kurulması da olasıdır.

Bütün bu önlemler, kapitalist krizler dünya ölçüsünde keskinleştiğinden dolayı da, tam da yerel emperyalist savaşların artan bir şekilde bir dünya savaşına sürüklenebildiğinden dolayı, gerekli hale gelmektedir.

Hangi potansiyelin, en yüksek ve son aşamasına giren, haklı olarak “can çekişen” kapitalizm olarak tanımlanan emperyalizmin yıkılmasına doğru gelişebileceği, giderek artan bir şekilde belirginleşmektedir. Çünkü gerek emperyalist devletlerde kapitalist sınıf ile proleter sınıf arasındaki çelişki keskinleşmekte, gerekse emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesi ve emperyalizme bağımlı ülkelerde kitlesel eylemlerle mücadeleler keskinleşmektedir. Aynı zamanda çeşitli ülkeler ve ülke grupları arasında düşmanlık, tek tek anlaşmalarla uzun süre barış içinde bir arada yaşamayıp, bilakis dünyanın, emperyalist savaşlar yoluyla da yeniden paylaşılması uğrunda mücadeleye sürükleyerek, tekeli büyük sermaye arasındaki rekabet keskinleşmektedir.

Emperyalizmde tüm ülkelerdeki proleter sınıfın milliyetçilik ideolojisinin tüm biçimlerine karşı mücadelede, Avrupa’da öncelikle Avrupa şovenizmine karşı mücadelede; emperyalizme bağımlı ülkelerdeki sömürülen ve baskı gören kitlelerle ortak mücadeledeki ittifakının, büyük imkânları bulunmaktadır. Bu, tam da dünya çapındaki karşıdevrim güçlerinin sadece birbirleriyle mücadele etmiyor, tüm ülkelerdeki devrimci güçlere karşı bileşiyor olmaları nedeniyle de gereklidir. Bu ölçüde, dünya çapındaki devrim güçleri, dünya çapındaki karşı-devrimci güçleriyle karşı-karşıya durmaktadırlar.

Proleter dünya devrim süreci, çeşitli ülkelerdeki çok çeşitli gelişmelerden dolayı da farklı süreçleri alacağı da, devrimin farklı aşamaları olacağı, tek tek ülkelerdeki devrimlerin farklı tempolarda seyredeceği, öyle ki kapitalizmin yıkılmasının kesinlikle önce bir veya tek tük ülkelerde olabileceği de bir o kadar belirginleşmektedir. Bu muazzam mücadelede, enternasyonal karşıdevrimin zayıflıklarını bulmak ve kendi mücadelesi için bundan faydalanmak, büyük bir meydan okumayı ve okumadır. Burada mesele, emperyalistler arası çelişkilerden, herhangi bir emperyalisti diğerine karşı desteklenmeyecek şekilde faydalanmak ve çelişkilerden yararlanmanın, bir bütün

olarak, dünya emperyalizminin yıkma mücadelesinin güçlenmesine hizmet etmesidir.

Bütün zorluklara rağmen, proleter bir devrimin imkânı bulunmaktadır. Ama sosyalist devrim kendiliğinden gelmez, o hazırlanmak, örgütlenmek ve yürütülmek zorundadır.

4. Proletarya biricik gerçek tutarlı devrimci sınıftır - Proleter sınıfın (işçi aristokrasisi denilen) rüşvetle satın alınan bir tabakasının anlamı ve tehlikesi

Kapitalizmin, emperyalizmi de içerecek bir analizi ve kapitalizme karşı mücadele birçok bakımdan göstermiştir ki, sürekli büyüyen fabrikalarda ve tekelerde yoğunlaşmış endüstri proletaryasının hangi tayin edici rolü oynadığını göstermektedir.

Kadın ve erkek kadın işçilerin sınıfı, enternasyonal bir sınıftır. Her bir ülkedeki proleter sınıf, bütün ülkelerdeki proletaryayla ortak bir sınıf çıkarına sahiptir ve özünde enternasyonal burjuvaziye karşı bir ve aynı mücadeleyi yürütmektedir. İşte bu, dünya ölçüsünde kapitalizmi yıkma ve komünizmi kurmak için, bütün ülkelerdeki kadın ve erkek işçilerin birliğinin kurulmasını olanaklı kılmaktadır.

Proleter sınıf, artı-değeri üreten güçtür, proleter sınıf olmazsa, kapitalist sınıf var olamaz. Proleter sınıfın kendisi için ama, kapitalistler sınıf olarak tümüyle gereksizdir.

Endüstri proletaryasının emeği ile gerçekleştirilen büyük üretimde, insanın insan tarafından sömürülmeden bir üretimi gerçekleştirmek potansiyeli bulunmaktadır.

Öncelikle proleter sınıf, büyük üretimde yoğunlaşmakla ve komünist partisinin yardımıyla bilimsel komünizme yaklaşırsa, söz konusu olanın her türden reformist, sahte Marksist ve oportünist güçlerin iddia ettiği gibi “tekelleri geriletme” ya da kapitalizmi reforme etme olmadığını, bilakis; meselenin üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temelinde sosyalist büyük üretimin ve bir proleter devletin kurulması için mücadele etmek zorunda olduğunun ve komünizmin ilk adımı olarak sosyalizm uğrunda mücadele etmek zorunda olduğunun bilincine varabilirler.

Proleter sınıfın kendisi içinde değişik tabakalar, yani şehrin endüstri proletaryası ile kırdan tarımsal işletmelerdeki proletarya bulunmaktadır. Zamanla bileşimi değişmektedir. Ama öncelikle işletmelerde ve sendikalarda var

olan işçi aristokrasisi denilen tehlikeli tabaka, yapabildiği her yerde mücadeleleri ve devrimci gelişmeleri karartmaktadır. Ama yine de, öncelikle en alt, en çok sömürülen ve baskı gören proleter sınıftan oluşan, proleter sınıfın bir çekirdeği de bulunmaktadır.

Bu çekirdek, kendi tecrübesiyle ve komünist partinin aydınlatmasıyla, sadece baskıcı bir etkide bulunmakla kalmayan fabrika disipliniyle değil, bilakis; kadın ve erkek işçilerin mantık ve disipliniyle eğitilmiş ve büyük, kapsamlı mücadeleyle güç biriktirerek birleşmiş, nüfusun daha ziyade parçalanmış diğer kesimleri içinde, şehrin ve kırın orta kesimleri içinde, mücadelede kazanılan, kapitalizme ve emperyalizme karşı tüm mücadelelerin toplamında gerekçelendirilmiş otoritesiyle çekim merkezi olabilir. Bu çekirdek, komünist partisinin önderliğinde bu mücadeleleri birleşik bir planla bilinçli ve örgütlü bir şekilde destekleyebilir ve olanaklar ölçüsünde yönetebilir, yani yan mücadeleleri, esas mücadele için, sosyalist devrimin hazırlanmasına ve yürütülmesine bağlayarak, açık hedefle sosyalist devrimin zaferinden sonraki zamana kadar geliştirebilir.

İttifak partneri için mücadele, tamda küçük köylü emekçileri de, onları kazanma ya da nötralize etme, egemen sınıflara karşı temel bir mücadeledir, çünkü egemen sınıflar kendilerince kırın ve şehrin proleter olmayan tabakalarını, evet proleter sınıfın kesimlerini de kendi gerici politika ve çoğu kere sık sık faşist kitle hareketlerine kazanmak için hiç bir çabadan kaçınmayacaklardır. Bu ölçüde de müttefikler uğrunda mücadele; bir ölüm-kalım mücadelesidir, zafer ve yenilgiyi tayin edecek bir mücadeledir, büyük dramatik bir mücadele ve belli koşullarda kesin önemi olan bir mücadeledir.

5. Komünist toplum: sınıfsız, devletsiz, her insanın yeteneğine ve ihtiyacına göre

Proleter sınıfın tüm dünyadaki başlıca hedefi ve kapitalizme ve emperyalizme cevabı komünizmdir. Komünist toplum, esas itibariyle kapitalist toplumun karşıtıdır.

Komünizm – insanın insan tarafından sömürülme imkânının ortadan kaldırılması demektir, çünkü üretim için araçlar, gerçekten bilinçli bir şekilde ortaklaşan üreticilere aittir. Komünizmde üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yok edilmesi ve toplumsal olarak üretilen ürünlerin özel olarak sahiplenmesinin ortadan kaldırılmasıyla, kapitalizmde geniş ölçüde oluşan toplumsal üretimin kontrolünün ve planının toplumun eşit haklara sahip üye-

lerinin emrine verilmektedir. Ancak böylelikle, sömürü temelde ortadan kaldırılabılır, ancak böylelikle üretim de gerçekten “sağ-görülü” bir şekilde, yani bilimsel olarak planlanmış, örgütlenmiş ve teknik olarak daha yüksek ekonomi temelinde, üreticilerin ve komünist toplumda yaşayan tüm insanların çıkarına örgütlenebilir ve artırılabilir, ancak böylelikle yaşam için araçlar daha kolaylıkla üretilebilir, daha iyi dağıtılabılır ve ihtiyaca uygun olarak bölüşebilir.

Komünizm – toplumun sınıflara bölünmesinin ortadan kaldırılması demektir. Bu üretimin büsbütün toplumsal olarak planlanması yoluyla, baskının tüm çeşitleri ve biçimlerinin ve insanın insan tarafından sömürsünün ortadan kaldırılmasının mümkün kılındığı anlamına gelmektedir. Komünizmde o halde artık sınıflar ve devlet olmayacaktır. Artık uluslar kalmayınca devlet sınırları anlamını yitirecek ve kaybolacaktır. Ulusal farklılıklar ortadan kaldırılacak, tüm ülkeler ve uluslar dünya komünizminde kaynaşacaklardır. Bir biriyle mücadele eden sınıfların yerini, tüm dünyadaki emekçilerin özgür birleşimi alacaktır. İnsanlık tarihte ilk kez, kendi gelişmesini bilinçli bir şekilde kendi eline alacaktır. Yerküredeki insanlık soyunun birliği biçimindeki en eski hümanist ve ütopyik düşünce, işte o zaman maddi bir temeli olacak ve insanları komünist düşünce ve davranış belirleyecektir.

Komünizm – bu toplumsal olarak üretilen yoksulluğun son bulması, savaş ve kitlesel katliamların olduğu gibi üretici güçlerin ve ürünlerin saçma bir şekilde yok edilmesi ve çarçur edilmesinin son bulması demektir. O zaman, üretim kâra yönelik olarak değil, insanların bilinçli ihtiyaçları uğrundaki bilimsel olarak planlanması söz konusu olacaktır. Ekonominin ilerlemesinden tayin edici olacak olan, insanların; bütün yönleriyle kısa süreli ve uzun süreli görüş noktasını (doğanın rezervlerini, sağlık bakış açısı vb.) göz önüne alan gerçek ihtiyaçlarına uyumlu teknolojinin gelişmesi olacaktır. İnsanlar artık tekniğin takıntısı olmayacak, bilakis tekniğe egemen olarak layık ve uygun bir şekilde kullanacak ya da kullanamayacaklardır.

Komünizm – bu, insanların Marks’ın belirttiği gibi kapitalizmin ve tüm diğer sömürücü toplumların “tüm eski pisliklerinden” her alanda kurtarmaları, hiç bir devletsel baskı makinası olmaksızın yaşamlarını planlı bir şekilde düzenlemeleri demektir. Bu, onların bilinçli bir şekilde “komün” olarak örgütlenmeleri ve kişisel şahsiyetlerini bütün yönleriyle kolektif içinde ve kolektifle birlikte geliştirmeleri demektir. Çok çeşitli gerici düşünce yapıları, sömürücü ideolojiler yerine, komünist toplumda insanlığın genel iyiliği, etik, insani davranış ve berrak bilimsel bilgi dayanılacak ve artık komünist ahlakın özü, “dünyanın lanetlileriyle” savaşçı bir dayanışmayı

içermeyecek bilakis; komünist ahlak, özgürleşmiş insanlığın gerçekten tüm insanların sınıfsız, devletsiz bir komünist toplumunu kapsayacaktır.

Komünizm – bu her insanın yeteneğine göre çalışması ve bu yeteneği geliştirmesi giderek daha çok derinleştirilmesi demektir. Ve her insan ihtiyacına göre yaşayacak ve bunu derinleştirip genişletecektir. İnsanlar, yüksek kalifiyeli bir şekilde çalışmak ve planlamak istiyorlar ve bunu yapabilirler ve onlar, araştırılmış kapsamda gerçek ihtiyaçlarına uygun olanı üretebilirler ve ortaya çıkabilecek problemleri uygun bur şekilde ele alıp, çözebilirler. Komünist toplumun yüksek aşamasında, “herkese yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre” sloganı bundan dolayı gerçekleştirilecektir.

6. Komünizmin ilk aşaması olarak sosyalizm ve komünizme kadar proletarya diktatörlüğünün gerekliliği

Komünist toplumun tüm hedeflerine, elbette ki ne sosyalizmin zaferinden hemen sonra ne de bir kaç yıl içinde ulaşılabilir.

Sosyalizmin zaferinden sonra, eski devlet aygıtının parçalanmasından sonra, proletarya Komünist Partisi önderliğinde ordusu ve güvenlik güçleriyle birlikte kendi devletini yeniden inşa edecektir. Proletarya devrimin zaferinden sonraki ilk hafta ve aylarda mesele, doğrudan sömürücü sınıfların ve müttefiklerinin silahsızlandırılması, kapitalistlerin mülksüzleştirilmesine başlanması ve ekonomideki komando merkezlerinin fethedilmesi, merkezi ulaşım ve iletişim ağlarının fethedilmesi, nüfusun geçimini güven altına alacak yeni bir yönetim aygıtının kurulmasıdır.

Nüfusun çoğunluğu tarafından arzu edilen, inşa edilecek ve taşınacak olan proletaryanın bu yeni devleti, en başından itibaren nihai zafere, tüm dünyada komünist toplum kurulana kadar aynı anda değişik görevlerle karşı karşıyadır.

Yerine getirilmezse sosyalist devrimin tüm başarılarının kaybedileceği ilk temel görev, sömürücüleri sadece adım adım mülksüzleştirmek değil, bilakis; alt ederek, baskı altında tutmaktır. Çünkü burjuvazinin politik iktidarı kırılmasına rağmen, yine de karşı-devrimi gerçekleştirmeye ve eski iktidarlarını yeniden kurmak için uzunca yıllar girişimlerde bulunmak için uğraşacaklardır. Onlara karşı mücadele edilmek ve onlar baskı altında tutulmak zorundadır. O halde gerekli olan şey, komünizme kadar proletarya diktatörlüğünü yıkmaya ve kapitalist yolu tutma tehlikesine karşı mücadeleyi yürütmektir. Bu mücadele, tarihin gösterdiği gibi, karşı-devrim uğraşının sosyalist ülkelere karşı askeri saldırısının organize edilmesi olduğu gibi, komü-

nizme kadar gerekli olan Komünist Partisinin revizyonist çöküşüne yahut yıkımına yoğunlaşacakları bilinciyle yürütülmek zorundadır. Burada, kapitalist koşullardaki sınıf mücadelesini bizzat kendi tecrübeleriyle artık tanımayan genç komünist kuşaktan kadroları, başarılı ve geniş kapsamda devrimci “halefler” olarak yetiştirmek ve eğitmek merkezi bir meseledir. Kapitalizmin yeniden kurulmasını engellemek için sadece doğru çizgi ve doğru politika değil bilakis; yaşlı proleter kadın ve erkek devrimci kuşağının başlattığı devrimci davayı sürdürecektir çok sayıda, bilimsel komünizmin teorisyle silahlanmış kadın ve erkek halefleri başarılı bir şekilde yetiştirerek, proletarya diktatörlüğünün devamında doğru bir yolda ilerlemesini emniyet altına almak tayin edicidir. Bu meselenin önemi, öncelikle eski Sosyalist Sovyet’ler Birliğinin ve devrimci Çin’in kapitalist ülkeye dönüşümüyle negatif bir şekilde göstermiştir.

Proletarya diktatörlüğü, karşı-devrimle yıkılır ve ortadan kaldırılır ve burjuva iktidarı yeniden kurulursa, işte o zaman komünist güçlerin görevi, yeni bir sosyalist devrimi hazırlamak ve yürütmektir.

Proletarya devletinin diktatörcü yanı, o kadar temeldir ki Marks, bu terimin doğuracağı tüm çığıklara rağmen, komünizme kadar gerekli olacak, evet hatta güçlendirilmek zorunda olunan bu devlete, bilinçli olarak proletarya diktatörlüğü adını verdi. Güya sosyalizmin inşasından sonra kurulacak olan devlete, “tüm halkın devleti” olarak tanımlanan revizyonist tez, tam da sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmasından ve sömürücü sınıfların ekonomik olarak yok edilmesinden sonrada, proletarya diktatörlüğünün yardımıyla alt edilmek ve mücadele edilmek zorunda olunan, sınıf mücadelesinin tüm alanlarda sürdürülmek ve keskinleştirilmek zorunda olunan hala karşı-devrim güçlerinin var olduğunu inkâr etmektedir. Keskinleşmiş bu sınıf mücadelesi, ekonomik olarak tasfiye edilen burjuvazinin gücünün ve iktidarının objektif olarak var olan artıklarına olduğu gibi, bu temelde kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak olan, kapitalizmin kurulmasınan çekirdeği olabilecek yeni burjuva unsurlara karşı da yönelmek zorundadır.

Proletarya diktatörlüğünün doğru bir şekilde anlaşılmasının anahtarlarından biri, proletarya diktatörlüğünün sönmesinin, proletarya diktatörlüğünün zayıflatılmasıyla hazırlanamayacağını, bilakis onu maksimal olarak güçlendirmekle olabileceğini anlayabilmektir.

Bu güçlendirme, öncelikle devlet aygıtının büyütülmesiyle olmayacaktır. Eğer her kadın ve erkek emekçi devleti yönetmeyi öğrenir ve yönetime katılırsa, işte o zaman böylesi bir devletin ne kadar güçlü ve etkili olmak zorunda olacağı açıktır. Çünkü bu devleti güçlü yapan, öncelikle emekçi

kitlelerin bilincidir. Emekçiler ne kadar çok her şeyi bilirlerse, ne kadar çok şey hakkında hüküm verebilirlerse ve ne kadar her şeyi bilinçli bir şekilde yaparlarsa, o kadar güçlü olur.

Buna karşın, iç ve dış karşı-devrime karşı başarılı bir mücadele sürdürebilmek için, proletarya diktatörlüğü inşası sürecinde, devletin belli alanları, örneğin ordu ve güvenlik organları, emekçi kitlelerle giderek sıkı bağ içine, en azından belli bir zaman diliminde maksimal olarak güçlendirmek, proleter devletin ordusunun ve güvenlik organlarını, personel ve teknik olarak güçlendirmek zorunlu olacaktır.

Emperyalizm, bu problemi yoğun bir şekilde keskinleştirmektedir. İçte hala var olan sınıf düşmanları enternasyonal sınıf düşmanlarıyla sıkı bağ içindedir, içteki düşmanlara karşı sınıf mücadelesi, dünya çapındaki dünya emperyalizminin yıkma mücadelesinin bir parçasıdır. Devletin baskıcı yönü için, yani ordu ve güvenlik organlarının “sönmeye” bırakılması düşüncesi, bu genel durumun politik değerlendirilmesinde yeri yoktur. Sosyalist SSCB’nin Nazi faşizmi üzerindeki askeri zaferi, bu yaklaşımın doğruluğunu kanıtlamaktadır.

Ne zaman ki, proletarya diktatörlüğü dünya ölçüsünde kurulur ve güvenli hale getirilirse, o zaman sosyalist devletin bu alanı da yavaş yavaş ölebilir.

Ayrıca, tam da sosyalist devletin bu baskıcı görevi için bilince çıkartılması gereken şey, kadın ve erkek askerlerin bilincinin yükseltilmesi ve bunu ordunun ve diğer güvenlik organlarının emekçi kitlelerle sıkı bağlarının takip etmek zorundadır – aksi halde; 60’lı, 70’lı ve 80’lı yıllardaki DDR ya da Sovyetler birliğindeki sözde sosyalist devletlerin bozuntusu korkutucu polis devletlerinin etkili bir şekilde kanıtlağığı gibi, reel olarak revizyonist bir polis diktatörlüğü tehlikesi var olabilir.

Proletaryanın devleti, eğer derinlemesine demokratik olamazsa, yani proletarya ve müttefiklerini tüm demokratik haklarla donatıp Sosyalist olarak nitelediğimiz şeyi: Marks’ın formüle ettiği gibi kapitalist “pislüği” tüm alanlarda yok edemezse, sosyalist üretim ilişkilerini ortaya çıkarıp, inşa edemezse; yani üretim ilişkileri üzerinde toplumsal mülkiyeti, toplumsal üretimi tüm alanlarda toplumsal mülkiyeti giderek büyüyen bir boyutla inşa edemezse, bu karşı devrimi alt etme görevini hiç bir şekilde yerine getiremez.

Karşı-devrim üzerinde diktatörlüğün uygulanışı, kadın ve erkek işçilerin önderliğinde emekçi kitlelerin kendi inisiyatiflerinin geliştirilmesi ve de-

mokratik şekilde aktivitesinin örgütlenmesi, sosyalist demokrasinin geliştirilmesiyle sıkı bağ içindedir.

Proleter sınıf ne kadar kapsamlı halde demokratik şekilde örgütlenmişse, karşı-devrimi baskı altında tutma gibi kaçınılmaz görevine müttefiklerini kapsamlı bir şekilde katabiliyorsa, proleter sınıf ne kadar bilinçliyse, o zaman sömürücülere karşı ve karşı-devrime karşı her alanda her yönlü mücadele o kadar vurucu olabilir ve giderek daha da keskinleştirilebilir.

Proleter sınıf, diktatörlüğünü karşı-devrime karşı tek başına güçlendiremez, bilakis eskiden sömürülen ve baskı görmüş olan emekçi kitlelerle ittifak içinde güçlendirebilir. Bu ittifak içinde, proleter sınıf önderdir ve sınıf hedeflerini hayata geçirebilir. Müttefiklerini, onların kendi tecrübeleri yoluyla ve sürekli bir iknayla yönetebilir.

Sosyalist demokrasi, sadece karşı-devrimle mücadele içinde ortaya çıkmaz ve gelişmez, bilakis daima bizzat kendisinin yarattığı aygıtlarla mücadele içinde de ortaya çıkar ve gelişir. Mesele, gösterişçi ve kariyerist bürokratlara karşı yönelen anti-bürokratik mücadele meselesidir. Mesele, emekçi kitlelerin geniş kesimlerinin eğitime girebilme ve maksimal açıklığı yaratarak bilgi edinebilme, kararlara hüküm yürütme, kendi başlarına öneride bulunma, plan ve inisiyatif geliştirebilme ve kendi devrimci devletini yönetebilme durumuna getirebilmektir. Mesele, “alttan” eleştiri ve özelleştirme ile rapor verme yükümlülüğünün maksimal olarak geliştirme meselesidir. Emekçilerin seçilmiş temsilcilerinin, her an görevden alınabilmesinin hayata geçirilmesi zorunludur onlar bizzat kendilerinin aldıkları kararların hayata geçirilmesiyle ilgilenmek zorundadırlar ve bunun için kadın ve erkek seçmenlerine hesap verme olduğu gibi, devlet ve yönetimde görevlendirilen güçlerin kalifiyeli bir kadın ya da erkek işçinin ücretine denk bir ücret ödenmesi kariyerizme ve mevki avcılarına karşı mücadelede önemli bir tedbirdir. Bütün bu bakış açıları, emekçi kitleleri mobilize etmenin, devletin yönetimine katılımının sağlanmasında önemli ölçeklerdir, bunlar sosyalist demokrasinin özellikleridir.

Sosyalist demokrasinin geliştirilmesi o halde, kitlelerin bilinç ve aktivite seviyesinin yükseltilmesine, emekçi kitlelerinin, kendi devletinin somut yönetiminin ve idaresinin giderek daha çok alanına daha geniş kitlesinin katılmasına dayanmaktadır. Sosyalist demokrasinin önemli bir özelliği, keskinleşmiş sınıf mücadelesinde bu kültür devrimi bakış açısının, her yönüyle eğitilmiş ve bilgi sahibi emekçilerin aktif katılımının teşvik ve inşa edilmesi ya da edilmemesidir.

7. Proletarya diktatörlüğü ve komünizm uğrunda ki mücadelede sosyalist devrimin temel yolu

Komünist güçler, sömürü ve baskının, savaş ve şiddetin yok edilmesi için mücadele ediyorlar. Mücadelemizin hedefi, komünizm, tam olarak söylersek: içinde artık savaşın, sınıfların, devletlerin olmadığı dünya komünizmidir. İlk bakışta burada, biz silahsız bir komünist bir toplumdaki, sınıf düşmanlarının silahlarını, özellikle onun ordusunu ve polisini silahlı mücadele içinde yıkmaya ve yok etmek zorunluluğundan söz ettiğimizde bir çelişki varmış gibi görünmektedir. Bu, komünist güçlerin bu mücadelede hazır buldukları ve mücadelede hesaba katmak zorunda oldukları koşullar, mücadelelerinin tarihsel nihai hedefleriyle temelden farklılık gösteriyor demektir.

Bu koşullar nedeniyle devrimci, kitlesel şiddet, öncelikle üç nedenden dolayı gereklidir:

1. Proletarya diktatörlüğünün kurulması ve komünizm hedefi, proleter sınıfın bilinçli ve örgütlü çoğunluğunun şiddete dayanan devrimini, burjuva devlet aygıtının (özellikle ordu ve polis ama aynı zamanda memur aygıtı, mahkeme, parlamento vb.) yukarıdan aşağıya kadar proleter sınıfın ve müttefiklerinin silahlı mücadelesiyle parçalanmasını gerekli kılmaktadır. Çünkü kapitalist sömürücüler gönüllü olarak yerlerini terk etmeyeceklerdir, bilakis şiddet ve terör aygıtlarını sömürü cennetlerini savunmak için harekete geçireceklerdir. Proletarya diktatörlüğü uğrunda ki mücadele o halde, hazır burjuva devlet aygıtını, parlamentoda çoğunluğu barışçı bir şekilde “fethedilerek” kazanılamaz. Bu “barışçıl yol” teorisi, ya da “barışçıl yol imkânı” reformizmidir ve revizyonizm ideolojisinin merkezi pozisyonlarından biridir, kendini “Marksist” olarak maskeleyen oportünizmdir; tüm varyasyonlarıyla kararlı bir şekilde mücadele edilmesi ve yok edilmesi gereken karşı-devrimci bir pozisyonudur.

2. Yalnızca bu yolla, kadın ve erkek işçilerin çoğunluğu kendi baskıcılarını devrimci şiddeti uygulama yoluyla boş hayalleri, ama aynı zamanda kör ittihatçılığı, vurdumduymazlığı ve horlanmışlığı “defederek” sömürüden azade, tümüyle yeni bir toplumu kurabilecek duruma geleceklerdir.

3. Bu devrimci şiddet, - proleter sınıfın çoğunluğu tarafından yönetilen - sömürülen ve baskı altındaki emekçi kitlelerin çoğunluğu ile sömürücü sınıfların güvenlik birlikleri ve yardımcı kuvvetleri arasında daima silahlı bir çarpışma olacaktır, ki burada kışkırtılmış nüfusun bir azınlığı muhak-

kak sömürücü sınıfların safında mücadele edebilir ve edeceklerdir. Hiçbir zaman ve hiç bir yerde yüzde 99 nüfus ile yüzde 1'e karşı olmaz. Nüfusun çoğunluğu, önemsiz olmayan azınlığı silahlı mücadele ile yenmek zorundadır. Bu mücadelede, sonra kurulacak olan proletarya diktatörlüğün, proleter devletin temel unsurları gelişecektir.

Tüm devrimci silahlı mücadele deneyimlerini değerlendirme, karşı-devrimin metot ve taktiklerini incelenme ve değerlendirme, kendiliğinden gelişen şiddetli ve silahlı çatışmaları olduğu gibi burjuvazinin doğrudan yıkılmadan önce komünist güçlerce örgütlenen ve yürütülen silahlı mücadeleleri başlatmak – bütün bunlar, silahlı mücadeleyi sistemli bilimsel planla hazırlanması ve saldırgan bir şekilde yürütebilmesinin, bir devrimci durumun varlığı durumunda burjuvazinin yıkılması için silahlı bir ayaklanmanın yaklaşık zamanının tam olarak tespit edilip yapabilmek için ve sosyalist devrimin zaferini proleter sınıfın çoğunluğu ve emekçi kitlelerin ittifakıyla silahlı mücadelesiyle sağlamak için önkoşuldur.

Proleter sınıfın görevi Sosyalist devrim için çoğunluğun, nüfusun proleter olmayan tabakaların çoğunluğunun da sempatisini kazanmak için, bu tabakaların bir kısmını nötralize edebilmek için, öncelikle devrimin ve komünizmin hedefini berraklaştırmak, ama aynı zamanda haklı çok çeşitli güncel ekonomik iyileştirmeler ve demokratik hakları ilerletmek, berraklaştırmak ve emekçilerin ekonomik ve demokratik çıkarlarının kapitalizmin aksine sosyalizmde ve daha sonra komünist toplumda realize edilebileceği bilgisini vermektir. Bu mücadelelerde, proleter sınıfın çoğunluğunun bizzat kendisini, ama aynı zamanda müttefiklerini, ekonomik sorunları, devrimin zaferinden sonra üretimi devralmaya ve sosyalist demokrasinin gelişmesini tam olarak ele almasına hazırlayacaktır. Bu mücadeleler, muzaffer sosyalist devrim için proleter sınıfın diğer emekçi kitlelerle ve sömürülen kitlelerle gerekli olan ittifakını hazırlayacak ve sağlayacaktır. Bu ölçüde kapitalizmde, oportünist güçlere ve gerçek radikal mücadeleleri engelleme veyahut boğma politikalarına, reformizm ve milliyetçilik politikalarına karşı mücadele edilmek zorunda olunan güncel mücadelelerde; doğru aydınlanma ve açıklamalar “kendi” ülkesindeki sosyalist devrimi hazırlama ve yürütme mücadeleleridir.

8. Komünist bir Partinin ve oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelenin gerekliliği

Bugün komünist partisi kavramı gözden düştü, çünkü kendini devrimci olarak kavrayan gençliğin büyük kesimi gerici, şövenist ve otoriter sahte komünist partileri, örneğin 60'lı, 70'li ve 80'li yıllardaki revizyonist SBKP ya da SED'yi göz önünde tutarak haklı bir şekilde tiksintiyle geri çeviriyorlar. O zaman, komünist bir partinin gerekliliği konusundaki propagandanın yeterli olmadığı açıklık kazanmaktadır. Özel olarak zor olsa da önemli olan ikna çalışmasıyla, bugünkü mücadelede kendi deneyimlerinden elde ettikleri tecrübelerle bağlantılı olarak, komünist partisinin hangi sebeplerden dolayı inşa etmenin zorunlu olduğunu bilince çıkartmaktadır.

Sınıf mücadelesi tarihi göstermiştir ve gösterecektir ki, gerçek bir komünist partisi bir dizi nedenden dolayı gereklidir.

Kendiliğinden oluşan bolca sınıf mücadelelerinin ve silahlı sınıf çatışmalarının tümü önünde saygı duymakla birlikte; proleter sınıfın haklı mücadeleleri, tek başına hangi biçim alırsa alsın, tüm fedakârlıklara ve etkileyici güç çabalarına rağmen yine de proleter sınıf içinde burjuva ideolojisinin egemenliğine götürür.

Komünist Partisinin görevi, proleter sınıfın sınıf bilinci kendiliğinden ortaya çıkmadığı için; bilimsel komünizm düşüncesini ve enternasyonal durumun ve "kendi" ülkesinin tüm sınıf ve tabakaların olduğu gibi bunların birbirleriyle ve burjuva devletiyle ilişkilerinin esaslı değerlendirilmesini proleter sınıfın içine taşımaktır.

Proleter sınıf, gerek burjuvazinin terörüne karşı, gerekse muazzam bir aygıtın yardımıyla çeşitli varyasyonlar ve biçimlerde hazırlanan burjuva ideolojisine ve demagojisine karşı sağlam bir örgütün gerekli olduğunu öğrenecek ve öğrenmek zorundadır. Bu örgüt, bilimsel metotlarla ve bilincin tam bilgisi ve kendi sınıfın ve müttefiklerinin hissi dünyasıyla, sosyalist devrim için devrimci mücadeleyi yönetecektir.

O halde gerekçelendirmeleri ve açıklamaları, bilimsel mantık ve bilimsel incelemeleri ön planda tutmak, komünist bir partinin belirgin özelliklerinden birisidir. Bu, kendiliğinden halledilecek bir görev değildir. Burada hem prensipsizliğe düşmemek hem de saf soyut gerçeklikten uzak hareket etmemek için sağlam bilimsel komünizmin temelleri gereklidir.

Bunun için planlı, örgütlü bilimsel çalışmayla burjuva ideolojisini, teorik alanda daha hala esas tehlike olan öncelikle de revizyonizm ideolojisini,

kendini “Marksist” olarak maskeleyen oportünizmi izlemek, ona karşı mücadele etmek, onu sökmek ve sürecek mücadelede geniş ölçüde etkisiz bırakmak için bilimsel komünizmin teorisine egemen olmak gereklidir. Bunun için, devamında hem kapitalist realiteyi tüm yönleriyle açığa çıkartmak, “kendi” ülkesinde sosyalist devrimin bir mücadele programını yaratmak gereklidir, hem de proleter sınıfın ve müttefiklerinin dünya ölçüsündeki mücadelelerini eleştirel bir şekilde diğer ülkelerin komünist güçleriyle ortak çalışma içinde değerlendirmek ve ondan öğrenmek gereklidir.

Komünist Partisi bu temelde proleter sınıfın deneyimlerinden yararlanacak ve mücadelesinin içine proleter sınıf bilincini taşıyacak, teoriyle pratiği birleştirecek, ajitasyon ve propagandayla olduğu gibi kendi eylemlilikleriyle de proleter sınıfın çoğunluğunda gerekli olan bilinci ve örgütlülüğü yaratacaktır.

Sınıf mücadelenin bizzat kendisi, büyük bir güvenilirlikle ve üyelerinin sağlam ve bilinçli bir disiplinle karakterize olunan bir örgütü gerektirir. Burada söz konusu olan yönetici bir merkeze sahip, kendi saflarının içinde ve dışında tartışan ve öğrenen ve yine öğrenen bir örgüt söz konusudur. Söz konusu olan, parti içi mücadele ile güçlenen, bilinçli bir şekilde yürütülen eleştiri ve özeleştiriyle hataları ortaya çıkaran ve ortadan kaldıran, gerektiğinde ise eleştiri ve özeleştiri metoduna sarılmayan ve ilkesel meseleler söz konusu olduğunda oportünist güçleri saf dışı eden bir örgüt söz konusudur.

O halde, somut mücadelelerde önde giden, ikna eden ve örgütleyebilen ve sosyalist devrimin zaferini, proletarya sınıfın çoğunluğunu ve müttefiklerin silahlı mücadelesini planlayan, hazırlayan ve başarıya ulaştırabilmek için yönetebilen bir komünist partisini karakterize eden şey nedir?

Söz konusu olan berrak bir teoriyle ikna edici programla bu “dünyanın lanetlileriyle” sıkı temas ve derin iç bağlılığı, dünya proletaryasının mücadeleden bölümleriyle birleştirebilmeyi, bilimsel komünizmin teorisini bilimsel temelde ikna olmuş güvenilir ve bilinçli kadrolarla kombine edebilmektir.

Burada gerçek komünist kadro olup olmadığının ana kriteri, sorumlu, kendi aşma bağımsız düşünüp hareket edip-etmemeleridir. “Neden” kör itaate karşı mücadelede, mümkün olduğunca tüm yönleriyle becerikli, kolektif ve kendi başına çalışan ve mücadele eden komünist bir şahsiyetin gelişebileceği ve serpilebileceği, sorunu üstlendiği parça-görevi sorumlu bir şekilde yerine getiren ve yine de bana nemicildik ruhuna düşmeksizin, bilakis; tümü göz önünde bulundurarak, “akıma karşı” mücadele etmeyi öğ-

renme ve kendi hatasını eleştiri ve özeleştiriyle köküne inerek düzeltme sorunu - bütün bunlar, komünist kadroları ve bununla komünist partisini emperyalizme, oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelede gelişmekte olan tüm devrimci mücadelelerde gerçekten örnek, aynı zamanda alçakgönlü ve kararlı önderi haline getirecek ana faktörlerdir.

Burada söz konusu olan sağlam bir örgütle, legal faaliyetten vazgeçmeksizin konspirativ faaliyete egemen olan ve bu konspirativ faaliyeti sağlam bir öge olarak, evet örgüt faaliyetinin temeli olarak anlayan ve bununla sınıf düşmanın saldırıları karşısında tutunabilecek durumda olmasıdır.

Burada söz konusu olan, tüm ülkedeki eylemleri ve sınıf mücadelelerini yönetebilecek durumda olan bir örgüttür; böylelikle proleter sınıfın çoğunluğunu kararlı, kesin çabayla yoğunlaştırarak, egemen sınıfın iktidar merkezlerine saldırarak ve yıkabilecektir.

Böylesi bir komünist partisi, proleter sınıfın bir parçasıdır ve koparılamaz bir şekilde ona bağlıdır. Bu etkileşim; kendisini özellikle sadece komünist partisinin önde gitmesi, yönetmesi ve ikna etmesinde değil, bilakis; planlı ve sistemli olarak çalışmasını ve gelişmesini kadın ve erkek sempatizanlarının önüne ve proleter sınıfın önüne, proleter sınıfın olduğu gibi müttefiklerinin eleştiri, inisiyatif ve düşüncelerinden mümkün olduğunca maksimal olarak öğrenmek için ortaya koyması ve rapor sunmasında da ifadesini bulur.

Komünist merkez, oportünist bir merkez haline gelirse ve partinin politik çizgisini ve bilimsel komünizmi çarpıtmaya başlarsa, yani parti önderliği revizyonist olursa ne yapmak gerekir? Yanlış bir parti çizgisi ve bilimsel komünizme yönelmeyen veya artık yönelmeyen parti merkezine karşı komünist partisi içindeki bilinçli güçler eleştiri ve özeleştiri silahıyla, parti içi mücadele ve dayanışmacı ve ikna edici tahlille mücadelelerini yürüteceklerdir. Onlar, bu mücadelenin ne kadar ve hangi ölçüde mümkün olabileceğini titizlikle gözden geçirerek, gerektiğinde ikna edici tarzda eski komünist örgütün revizyonist dönüşümünün artık o kadar ilerlediğini belgeleyip, komünist güçlerin artık sadece bölünme ile yeniden gerçek bir komünist partisini inşa etme sonucuna ulaşabilirler. O zaman, partiden atılma ya da hatta ölüm anlamına da gelse, biçimsel parti disiplinini çiğnemek, aktif bir şekilde “akıma karşı mücadele etmek” gerekli hale gelir.

Şu görülmüştür ve görülecektir ki: Komünist Partisi olmadan, muzaffer sosyalist bir devrim olamaz. Bu yüzden, gerçek bir komünist partisinin

inşası ve güçlendirilmesi, dün olduğu gibi bugünde, Almanya'daki ve tüm dünyadaki tüm gerçek komünist güçlerin bir numaralı görevidir.

II. Almanya'da sosyalist devrimin hazırlığı

Almanya, yüksek derecede endüstriyel, kapitalist-emperyalist bir ülkedir. Almanya'daki proleter sınıfın devrimci hareketinin en yakın görevi, sosyalist devrimi yürütmek ve doğrudan proletarya diktatörlüğünü kurmaktır.

Almanya'daki sosyalist devrimin baş düşmanı Alman emperyalizmidir, çünkü o politik, askeri ve ekonomik iktidarı elinde bulundurmaktadır. O, sosyalist devrimin baş düşmanıdır, çünkü kapitalizmi yıkmak için, öncelikle onun devlet aygıtını (özellikle federal ordu ve polis gibi silahlı güçlerini) proleter sınıfın çoğunluğu ve müttefiklerinin silahlı mücadelesiyle parçalamak zorunludur.

Sosyalist devrimi hazırlamanın temel noktaları şunlardır: Burjuva ideolojisine karşı mücadele, Almanya'daki burjuva devletin parçalanması için, güçlü bir proletarya diktatörlüğü tarafından korunmak zorunda olunan sosyalist demokrasinin kurulması için, silahlı mücadelenin politik ve örgütsel olarak hazırlanması. Burada mesele, proleter sınıfın çoğunluğunu ikna etme, devrimin zaferinden sonra derhal ekonominin komando merkezlerini mülksüzleştirme ve proleter sınıfın eline verme zorunluluğu meselesidir. Ve mesele, sosyal ve ekonomik yaşamın tüm alanlarını ve kültürel yaşamın da proleter sınıf anlamında planlı bir şekilde yeniden oluşturmak ve örgütlemek ve karşıdevrimi engellemek meselesidir. Sosyalist devrimin perspektifi ne kadar gerçekçi olursa, komünist partisi reel duruma uygun olarak bütün bu önlemleri ve devamındaki adımı tüm alanlarda burjuvazinin iktidarını kırma mücadelesi de o kadar tam öngörebilir ve tartışabilir. Bu mücadeleyi, başında komünist partisinin bulunduğu proleter sınıfın çoğunluğu ve müttefikleri yürütür. Bu yol, sosyalizmin inşası yoludur, tüm ülkelerin kadın ve erkek proletaryası ile omuz omuza Almanya'da komünizm için mücadelenin yoludur.

Realitede bu hedefleri gerçekleştirmeye yaklaşabilmek için, bugün, gelecek yıllarda ve on yıllarda proleter sınıfın çeşitli kesimlerinin ve müttefiklerinin burjuvaziyle bağını koparabilmek için, bu gün daha hala çok düşük bilinç seviyesinin somut tahlilinden yola çıkmak zorunludur.

Proleter enternasyonalizmi, Almanya'daki sosyalist devrimin önkoşulu olarak, dünya ölçüsünde komünizm uğrunda bir mücadele için, Avrupa şovenizmine karşı mücadeleyi ve Alman milliyetçiliğine karşı mücadeleyi içerir.

Almanya'daki sosyalist devrimin hazırlanması için ilk temel önkoşul, emperyalizme karşı, gerici rejimlere karşı ve gerici savaflara karşı yönelen tüm dünyadaki bütün mücadeleler için bakışlarını keskinleştirmeleridir. Mesele, her bir sosyalist devrimin perspektifi dünya ölçüsündeki komünizm için mücadeleyle koparılamaz bir şekilde bağlantılı olan bütün bu mücadelelerle bilinçli bir dayanışma ve dayanışma hissini uyandırmak ve örgütlemektir. Emperyalizm, ancak tüm ülkelerdeki proletaryanın dünya komünizminin nihai zaferiyle ortaklaşa yok edilebilecek olan bir dünya sistemidir.

Proleter sınıfın dünya ölçüsündeki dayanışmasından alıkoyabilmek ve burjuvaziye zincirleyebilmek için, Avrupa ülkelerindeki tüm emperyalistler, “dünyanın geri kalanına” karşı üstünlük kuruntusunu körüklemektedirler. Avrupa şovenizmine karşı, tarihsel olarak oluşmuş bu “Avrupa” kibirliliğinin tüm özelliklerine karşı tamda Almanya'da da savaş ilan etmek, kendi başına bir görevdir. Mesele, sömürgeciliğin tarihi hakkında, yeni sömürgeciliğin, Avrupalı emperyalistlerin Avrupalı olmayan ülkelerdeki sömürü ve baskısı hakkında sistemli bir şekilde berraklık yaratmak ve bu çizgi üzerinden Avrupa'nın sınırlarının ötesinde dayanışma düşüncesini propaganda etmek ve tüm “dünyanın lanetlileriyle” dayanışmayı örgütlemek meselesidir.

Almanya'da sosyalist devrimi hazırlama mücadelesinde, Alman milliyetçiliğinin tüm varyantlarına karşı, merkezi sloganı olan “alman olma gurusu” olduğu gibi, Alman milliyetçiliğine ve Alman ırkçılığına dayanan Alman “üstün insan” ideolojisine karşı mücadele etme, dün olduğu gibi bugün de en önemli ve en zor noktadır. Tüm varyantlarıyla Alman milliyetçiliği, Alman burjuvazisinin, Alman emperyalizminin Almanya'da demokratik ve devrimci hareketleri baskı altında tutabilmek, onları bölerek; tarihin gösterdiği gibi emperyalizm yanlısı kitle hareketlerini örgütlemeye ve sosyalist devrimin hazırlanması yolunda atılmış ileri adımları boşa çıkarmada en keskin ideolojik silahıdır. Alman milliyetçiliği, gerek diğer ülkelerdeki insanlara karşı gerekse Almanya'daki insanlara karşı yönelmektedir, Almanya'daki tarihin çarpıtılmasıyla, bir bütün Alman emperyalizminin caniliklerinin örtbas edilmesiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Sosyalist devrimi hazırlama mücadelesinde, gelişmekte olan tüm ve yürütülmekte olan ekonomik ve demokratik güncel mücadelelerde Alman milliyetçiliğine karşı kararlı bir mücadele yürütülmeksizin milimetre ilerleme sağlanamaz.

Sermayenin egemenliğinin yıkılması hedefinin yanında ve nihayetinde burada, Almanya'da onun son kalıntılarının mülksüzleştirilmesi; Almanya'daki proleter devrimin berrak programının hiçbir yanlış anlaşılmaya müsaade edilemeyecek açıklamasına, Alman tekellerinin diğer ülkelerdeki tüm sermayeleri bu ülkelerdeki nüfusun emekçilerine ve sömürülen kitlelerine aittir açıklaması dâhildir.

Aşağıdaki noktalar, örgütlenecek güncel mücadelelerdeki devrimci bir çizgiye, burjuvazinin otoritesinin kırılması ve sosyalist devrimin gerçekten hazırlanması hedefine hizmet etmektedir. Aşağıdaki mücadele hedeflerinde söz konusu olan, ilkin basit bir şekilde sosyal adalet ve demokratik prensipler meselesidir. Mesele, ilk adımda bugün var olduğu ve kendisini sahnelediği gibi Alman emperyalizmine karşı mücadelede ilk adımlardır.

1. Emperyalist büyük bir güç olarak, Alman emperyalizmine karşı mücadele

Alman emperyalizmine karşı mücadelede enternasyonal dayanışma

Bir görev olarak enternasyonal dayanışma, sadece genel olarak, tüm dünyada emperyalizme ve haksızlığa karşı mücadele eden tüm insanları kapsamaz, bilakis burada Almanya'da Alman emperyalizminin dünyadaki sömürü ve baskısına, caniliğine karşı yönelirse, işte o zaman gerçek vurucu gücünü kazanır. Mesele, Alman emperyalizminin, büyük bir emperyalist gücün reel hareketlerini ve planlarını teşhir etmek ve pratik eylemleri Almanya'da ve diğer ülkelerdeki dayanışma eylemlerinde, 1936'daki İspanya'daki enternasyonal brigade geleneğinde propaganda etmek ve örgütlemek meselesidir. Bu, o halde tümüyle pratik olarak, tamda Alman emperyalizmine bağımlı ülkelerdeki devrimci hareketlerle dayanışmayı öncelikle örgütlemeyi içermektedir.

Bu kapsamlı enternasyonal dayanışma mücadelesinin sadece pratik bir anlamı yoktur, bilakis; Almanya'da proleter sınıfın çoğunluğunun bilinçlerinin gelişmesi içinde ana bir noktadır, çünkü bu dayanışma Alman milliyetçiliğine karşı tayin edici bir panzehirdir.

Almanya'daki kadın ve erkek işçiler, emekçiler, Alman emperyalizminin caniliğinde ortak sorumluluğa sahiptir ve bu caniliklerde büyük ölçüde de ortak suçludurlar. Bu yüzden, sosyalist devrimin hazırlanmasında, burjuvazinin yıkılmasında sonra sömürücü sınıfların egemenliğinde yapılan canilikleri telafi etmek için en büyük tazminatı sağlama meselesi bulunduğu bilincini yaratmak bir görevdir. Bu yükümlülük gerçeklikte yerine getirilmeksizin. Alman emperyalizminin saldırısına uğrayan, katliamla ve sömürüyle haksızlığa uğrayan ülkelerin nüfusunun kitleleriyle proleter-enternasyonalist bir birlik düşünülemez.

Anti-militarist ve anti-revanşist mücadele, emperyalist savaşa karşı mücadele

Emperyalist savaşa karşı dünya ölçüsündeki mücadelelerde Almanya'daki dayanışmanın ağırlık noktası, Alman emperyalizmine, onun ordusuna ve caniliklerine karşı yönelmek zorundadır. Burada, kaybedilmiş iki dünya savaşının revanşist ideoloji ve politikasını, o halde revanşizme ve Alman emperyalizminin hiç bir şekilde kopulmayan geleneğini teşhir etmek ve ona karşı mücadele etmek, tayin edici bir role sahiptir. Alman emperyalizmi bugün, özünde ilk dünya savaşını açan aynı emperyalizmdir, ikinci dünya savaşında dünya tarihinde şimdiye değin en büyük canılığı, Yahudi ve Sinti ve Roma nüfusuna karşı devletsel olarak planlanmış ve örgütlenmiş, endüstriyel olarak yürütülen genositi ("Soykırım") işleyen aynı emperyalizmdir. Almanya'da, ordudan toplumun tüm kesimlerinin içine kadar etkide bulunan Alman militarizminin mantalitesine tutarlı ve tavizsiz bir şekilde mücadele etmek de gereklidir.

Alman emperyalizminin savaş hazırlığına karşı mücadele, onun artık diğer ülkelerde yapılmakta olan savaş yaptırımlarına karşı, revanşizme ve militarizme karşı, dünyadaki çeşitli ülkelere karşı değişik revanşist planları hakkında olduğu gibi emperyalist savaşın ideoloji ve politik olarak haklı gösterilmesine karşı tam bir bilgiyle mücadele etmek; Alman emperyalizminin geniş kitleleri kendi dünya egemenliği hedefine koşmasına değil, tam tersine Almanya'daki giderekten nüfusun daha büyük kesimin, öncelikle de proleter sınıfın Alman emperyalizminin revanşist savaş politikasına karşı savaş ilan etmesinin önkoşuludur.

İçte federal orduya karşı mücadeleden vazgeçmeksizin, federal ordunun çekirdeğine, onun elit birliklerine dışarıdan saldırmak ve ona karşı mücade-

le etmek, emperyalist saldırı savaşını zora sokmada ya da engellemede tayin edici olandır.

Burada, burjuva legalizminin tuzağına düşmemek önemlidir. İlegal mücadelede, tamda tüm legal mücadele olanaklarını örgütlemeyi ihmal etmeyip, maksimal olarak ondan faydalanarak; zamanında ve itinalı bir şekilde hazırlanmak, tamda yoğun faşist ataklara karşı hazırlanmak için de gereklidir.

Sömürülen ve baskı görenlerin dünya ölçüsündeki militarizme karşı mücadelesiyle dayanışma çizgisi temelinde, emperyalist savaş esnasındaki egemen koşullarda “baş düşman kendi ülkendedir!” çizgisini, kendi ülkesindeki egemen sınıfların yıkılması çizgisini, emperyalist savaş bu baş düşmana karşı kararlı bir şekilde kitlesel silahlı mücadeleye dönüştürerek yürütmek için faydalanılmalıdır.

2. Ekonomik mücadele, faşistleştirmeye karşı mücadele ve açık bir diktatörlük tehlikesine karşı mücadele

Keskinleşen sömürüye ve artan yoksulluğa karşı güncel mücadele

Almanya'daki kapitalist ekonomik sistem, işletmelerdeki sömürüyü ve baskıyı keskinleştirmekte ve birçok alanda sadece proleter sınıfın sosyal durumunu kötüleştirmektedir. Haklı ekonomik mücadeleler, güncel mücadeleler ne var ki, bilinçli bir şekilde sosyal devlet ideolojisini olduğu gibi devlete dair olan batıl inancı tüm Alman özellikleriyle acımasız bir şekilde açığa çıkarıp, mücadele etmedikçe derinlemesine ve genişlemesine gelişmez.

İşletmelerde çalışanlarla işsizler arasında, illegal koşullarda yaşayan milyonlar ya da Hartz-IV- Sistemiyle bastırılan ve zincirlenen insanları da kapsayan dayanışma, burada tümüyle özel bir değere sahiptir.

Bu mücadelede, eğer proleter sınıfın tek tek kesimlerinin rüşvetle satın alınması ve sosyal olarak daha iyi konumlandırılması mekanizması çok keskin bir şekilde bilince çıkarılmaz ve mücadele edilemezse hiç bir ilerleme sağlanamaz.

Alman emperyalizmi Almanya'da, tamda diğer ülkeleri talan ederek, proleter sınıf içinde küçük ama göreceli olarak sağlam, sendika aygıtını elinde tutan işçi aristokrasisi denilen bir tabakayı sıkı bir şekilde kendine bağlayabildi.

Mücadeleyi geliştirmenin tayin edici engelleyicisi olarak, sendika önderliğinin ve aygıtının ihanetçi politikasının ve tüm demagojisinin nokta nokta sürekli olarak bilincinde olmak ve ona karşı mücadele etmek bir görevdir. Güncel ekonomik mücadeleler, sadece işletmelerdeki sömürüye karşı yönelmemektedir, bilakis proleter sınıfın ve olası müttefiklerinin iş ve yaşam koşullarının kötüleştiği tüm alanlarda gereklidir. Proleter sınıfın ve şehrin ve kırsal sömürülen emekçilerin çoğunluğunun durumlarının iyileştirilmesi için verilen tüm mücadeleleri, desteklemek ve örgütlemek zorunludur. Bu mücadeleler, eğer proleter sınıfın bizzat kendi mücadele gücünü, mücadele azmini ve dayanışmasını güçlendirir, eğer bu mücadelelerde proleter sınıfın diğer tabakalardaki, tamda küçük köylü nüfusla vazgeçilmez olan ortak mücadelesi yaratılır, karşılıklı güven inşa edilir ve sağlamlaştırılır ve ortak mücadelede adım adım önder güç olarak proleter sınıfın tayin edici rolü kazanılırsa, o zaman sosyalist devrimin hazırlanmasına hizmet eder. Bütün bunlarda, proleter sınıfın öncelikle en alt, en çok sömürülen ve baskı gören kesimine dayanan bir çizginin izlenmesi temeldir.

Devletsel faşistleştirmeye karşı, Nazi terörüne karşı ve demokratik haklar için mücadele

Politik alanda, çeşitli demokratik hakların artan yontulması temel bir mücadele objesidir. Tamda Hartz-IV-Sistemi, devletsel olarak faşistleşmeye muazzam bir ilerleyiştir, aynı zamanda ekonomik güncel mücadelelerle devletsel faşistleştirmeye karşı mücadeleyi birleştirmenin zorunlu olduğunu göstermektedir. Burada, sokaktaki Nazi hareketine karşı ve onun destekleyicilerine karşı gerekli mücadelenin, devlet aygıtı içindeki Nazilere karşı mücadeleye karşı ve bir bütün olarak devletsel olarak faşistleştirmeye karşı mücadelenin karşısına konulmaması bir sıçrama noktasıdır. Yanan sığınmacı konutları ve Nazilerin bir dizi katletme eylemleri nedeniyle de, Nazilere karşı mücadele anlaşılabilir ve doğru tarzda yürütülmesi önkoşul olsa da, yine de çok çeşitli devletsel faşistleştirmenin varyantlarının - keskinleştirilen devletsel caniane sınır dışı etme ve kapatma politikasından polis devleti gözetimine, demokratik ve devrimci güçlerin tutuklanmasının ve zindanlara atılmasının - teşhir edilmesi ve bunlara karşı mücadeleyi tüm güçle örgütlenmesi ve yürütülmesi de gereklidir. Gerici terörün en büyük boyutu bugün, devletsel faşistleştirmekten gelmektedir.

Olağanüstü hal, askeri diktatörlük ve faşist diktatörlük tehlikesine karşı mücadele

Alman emperyalizminin çok kısa bir sürede, gerek olağanüstü hal (olağanüstü hal yasası) ilan edilmesiyle, gerek askeri bir diktatörlüğün kurulmasıyla ya da faşist bir diktatörlüğün kurulmasıyla açık bir diktatörlüğü kurabileceği ve burjuva-demokratik örtüyü bir tarafa itebileceği tehlikesini görmemek, korkunç felaket olur. Tepelenmemek ve ezilmemek için, kendisini ve tüm demokratik ve devrimci güçleri böylesi bir olasılığa karşı politik ve örgütsel olarak çok iyi bir şekilde hazırlamak, komünist partisinin görevidir.

3. Muzaffer bir sosyalist devrimin önkoşulu olarak, “böl ve yönete” karşı mücadele

Komünizm için mücadelede ve sosyalist devrimin hazırlanmasında kadınların büyük çoğunluğunun yüzyılların, evet bin yılların baskı ve sömürüsüne ve bir bütün olarak her türlü kadın düşmanı ayrımcılığa karşı mücadele muazzam bir görevidir.

Komünist partisi tarafından, kadınların durumunun Almanya’da kadınların küçük görülmesi kontekstinde, yılda yüzlerce kadının katledilmesi, on binlercesinin kötü muamele görmesi ve tecavüze uğramasıyla, günlük olarak yürüyen seksist kitlesel propaganda ve işletmelerde ve değişik işyerlerinde de egemen olan baskıcı gündelik damgalanan realist bir tasviri, vazgeçilmezdir; evet bunu mücadelesinin temel bir parçası olarak görülmedir ki, böylelikle bir bütün olarak kadınlar üzerindeki bu özel baskıya karşı mücadele başlatılabilir.

Burada da mesele, demokratik mücadeleyi, kadınların komünizmdeki kurtuluşu gibi temel perspektifle birleştirerek ve her türdeki ve biçimdeki seksist ayrımcılığa, takibata ve baskıya karşı mücadele yürütmek meselesidir.

Bu, aynı cinse yönelen insan grupların, daha Nazi döneminde - öncelikle aynı cinse yönelen erkeklerin -, ama aynı şekilde küçük grupların, örneğin doğduğunda dış cinsiyet görünümüyle kendisine yüklenen cinsiyet rolüyle tümüyle ya da hiçbir şekilde kendisini özdeşiremeyen insanların acımasızca takibata uğratılması açısından da söz konusudur.

Kadın ve erkek Yahudiler, Sinti ve Roma, engelli insanlar (bu üç grup, Nazilerin sistemli kitlesel katliamlarının öncelikli hedefiydiler), bugünde daha hala Almanya’da kişiktirme kampanyasının saldırı hedefindedirler.

Ama böylesi kışkırtma kampanyası, sadece bu gruplara karşı yönelmiyor, bilakis; diğer tek tek gruplarda: Kadın ve erkek mülteciler ve onların çocukları ve torunları, sığınmacılar, müslüman nüfus, “beyaz üstün insan” ideolojisiyle tehdit edilen insanlar, Sorb kökenli nüfus ve diğer gruplar değişik kışkırtma gerekçeleriyle damgalanmakta ve saldırılara uğramaktadırlar.

Alman emperyalizmi ve onun değişik bölümleri, Alman “üstün insan” ideolojisi, Alman milliyetçiliği ve ırkçı kendini beğenmişliği temelinde, son yıllarda ırkçı ve milliyetçi kışkırtmalar olduğu gibi ayrımcı ve baskıcı politikayı yoğun bir şekilde artırdılar.

Alman emperyalizminin kışkırtma kampanyası, çok çeşitli kombine edilmekte ve her seferinde yeniden kurgulanmakta, medya araçlarının yardımıyla devasa bir tempoyla kapatılıp, yeniden açılmakta, değişik hedef gruplarına karşı yönlendirilmektedir. Alman emperyalizmi için mesele, “böl ve yönet” tekniğiyle, haklı mücadelelerinin dibini yontma ve parçalama hedefini izlemekte, önleyici fonksiyonla nüfusun büyük çoğunluğunu egemen sınıflara bağlamak için onları “üstün insan” eylemlerine çekmekte ve katılan insanları acımasızlaştırmaktadır. Bu aynı zamanda Alman emperyalizminin savaş hazırlığının bir parçasıdır.

Bu kışkırtma kampanyasına karşı mücadelenin en önemli noktası, saldırıya uğrayan her bir grupla dayanışma, onların güçlü bir şekilde desteklenmesidir. Bu, gerek aktüel olarak ayrımcılık ve takibat politikasında olsun, gerekse de büyük ideolojik kışkırtma kampanyasında (Yahudi düşmanlığı üzerinden Sintı ve Romalara karşı kışkırtmaya, müslüman düşmanlığına) olsun, ama aynı zamanda küçük ayrımcı ihlallerde olsun, kısacası: tüm kışkırtma kampanyasının hedefi olanlarla dayanışma. Komünist güçlerin, her bir noktada berraklık yaratmak ve çok çeşitli mücadelelere girişmek ve onları yönetmek görevi bulunmaktadır.

Burada mesele, bütün buralarda kışkırtma kampanyasıyla saldırıya uğrayan grupların demokratik hakları için mücadele, evet Almanya’daki tüm ulusal azınlıkların bütünüyle eşitliği için mücadele meselesidir. Tüm demokratik ve devrimci güçlerin tüm bölme manevralarına karşı bilinçli birlikteliği meselesidir.

4. Açık antikomünizmin tüm varyantlarına karşı mücadelecı

Alman emperyalizminin bilimsel komünizme ve komünist güçlere karşı mücadelesinde önemli bir enstrüman açık antikomünizmdir. Açık antiko-

münizm aslında, bilimsel komünizm kadar eskidir. Onun esas hedef tahtası, ilkin Karl Marks'ın adıyla sıkıca ilişkili olan bilimsel komünizmdi. O, 1917'de Rusya'daki Ekim devriminin zaferinden sonra, öncelikle Lenin ve daha sonra Stalin ismiyle sıkıca ilişkili olan Sovyetler Birliğindeki sosyalist inşanın pratiğine karşı yönelmişti.

Almanya'daki açık antikomünizm, bugün çoğu kere Stalin'e karşı kışkırtmayla ilişkilidir. Sözüm ona "Anti-Stalinizm", kendisini sol olarak anlayan, hatta devrimci güçler de bile etkide bulunmaktadır. Bu Almanya'da tamda, Stalin önderliğindeki sosyalist Sovyetler Birliğinin Nazi faşisti Almanya'yı askeri olarak yenmesinde esas paya yaptığı katkıyla da alakalıdır. Bu yüzden, Stalin dünya ölçüsünde birçokları tarafından pozitif olarak değerlendirildi ve değerlendirilmektedir, ama özel olarak Almanya'da birçokları tarafından nefretle anılmaktadır.

5. Oportünizmin ve revizyonizmin tüm varyantlarına karşı mücadele

Açık antikomünizme karşı derinlemesine mücadele, aynı şekilde sınıf uzlaşmacı oportünist politikanın tüm varyantlarına karşı, emperyalizm önünde legalizm ve teslimiyete karşı olduğu gibi bilimsel komünist teorisinin her türden revizyonunun varyantlarına karşı mücadele etmeyi gerekli kılar.

Buda, Almanya'daki değişik oportünist, reformist ve revizyonist grupları değişik zamanlarda somut olarak değerlendirmeyi talep eder. Burada, bilimsel komünizme yönelen gerçek güçlerin gelişmekte olan devrimci hareket üzerindeki etkisi ne kadar büyük olursa, eski ve yeni biçimde gelişen revizyonizmin, oportünizmin ve döneğin varyantları, bütünüyle bilinçli bir şekilde aldatmak için bilimsel komünizme atıf yaparak, komünist güçlerin etkisine karşı daha iyi mücadele etme pratik olarak kendisini gösterir.

* * *

Antikomünizmin tüm varyantlarına karşı gerçekten derinlemesine, saldırgan bir mücadelede tayin edici olan, bilimsel komünizmin düşüncesini öğrenmek ve onu derinlemesine kavramak, onu propaganda etmek, onu izah etmek ve canlı bir biçimde açıklamaktır. Bu, modern revizyonizme karşı, 60'lı, 70'li ya da 80'li yıllarda DDR'deki SED ya da Sovyetler Birliğindeki SBKP gibi revizyonist bozuntulara karşı mücadele içinde, komünist dünya hareketinin mücadelesinin ve Lenin ve Stalin dönemindeki Sovyetler Birliğindeki sosyalist inşanın savunulmasıyla bağ içinde gerçekleştirilmek zorundadır. Bunlar, onlarca yıl dehşet saçan örneklerdir, Alman-

ya'daki antikomünizmin güçlenmesini bugüne kadar kolaylaştıran faktörlerden biridir.

Ancak bu mücadelede, hem berrak hedefli komünist partisi inşa edilir, hem de çeşitli ekonomik ve demokratik güncel mücadele yürütülebilir. Ancak böylelikle, sosyalist bir devrimin hazırlanması ve yürütülmesi, komünizm için gerçek bir mücadele başarıyla yürütülebilir. Ve bu, ana konudur ve ana konu olarak kalır.

Tarihten öğrenelim!

Dünya emperyalizmi ve sınıf mücadelesinin gelişmesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış (Komünizm uğrunda mücadele, Cilt 3)

Alman emperyalizminin tarihi ve sınıf mücadelesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış (Komünizm uğrunda mücadele, Cilt 4)

Önsöz

Kapitalizm ve emperyalizmin tarihinin olduğu gibi, Alman emperyalizminin tarihi hakkında kapsamlı bir anlayış, temelde ancak bilimsel komünizmin temellerini derinlemesine anlaşılmasıyla ve çok sayıdaki somut görüntülerin ardındaki toplumsal yasaların kavranmasıyla mümkündür. Bugünkü zorlu yükleri taşıyabilmek ve görevlerin hakkında gelebilmek için, dünya emperyalizmi tarihi ve Alman emperyalizminin tarihi, dünya çapındaki ve Alman emperyalizmine karşı sınıf mücadelesinin tarihi, karşı-devrimin tarihsel manevraları, ama aynı zamanda devrimci mücadelem deneyimleri; aktüel durum ve gelecek yıllar ve on yıllardaki aktüel mücadeleler açısından öğrenmede, oldukça kapsamlı ve görüşümüze göre oldukça önemli bir materyaldir.

Kronolojik sunumdaki bütün yetersizlikler ve yapısındaki zorluklara rağmen, yine de görüşümüze göre özellikle son 100 yıllık tarihi, bağlantıları, gelişmesi, aşamaları ve iç karşıtıklarıyla toplu bir bakışla ortaya koymak ve anlamak kaçınılmazdır.

Tarihten öğrenilebilir mi? Tarih, detayda kendisini tekrarlamamaktadır. Tarihte öğrenmenin önkoşullarından biri, gerek tarih gerekse aktüel durumun tam olarak incelenmek zorunda oluşudur. Mesele, ne tarihsel deneyimleri kullanılmaz olarak bırakıp, nede yanlış tarihsel analog ve taklit metoduna sarılmadan; görünür biçimdeki farklılıkları ve ortak yanlarla birlikte yapıları, tam ve sorumluluk bilinciyle ortaya çıkartmaktır.

III. Dünya emperyalizmi ve sınıf mücadelesinin gelişmesinin temel özellikleri (1900-2010) - İlk genel bakış

“Dünya emperyalizmi ve sınıf mücadelesinin gelişmesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış (Komünizm uğrunda mücadele, Cilt 3)” başlıklı incelemede, kapitalizmin gelişmesinden, kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizmin ortaya çıkmasına kadar kısa bir çizimi ortaya konulmaktadır. Orada, kapitalizmin ortaya çıkmasında sömürgecilik sisteminin öneminin analiz edilmesine ağırlık verilmektedir.

Sonra, dünya emperyalizminin ve sınıf mücadelesinin gelişmesinin ana hatları üç büyük bölümde 1900’den 2010’a kadar öncelikle, temel kesitle-riyle emperyalizmin keskinleşen üç en önemli çelişkilerinin sıkıştırılmış bir sunumu, kapitalizmin krizi ekonomik gelişmesini kapsayacak şekilde orta-ya konulmaktadır.

Birinci bölüm, 1900’den, 1917’deki Ekim devrimi öncesi zamanı kapsa-maktadır. Bu bölüm, 19. yüzyıldan 20. yüzyıla geçişte başlamakta, çünkü bu zamanda emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşaması şekillendi ve 1914’deki birinci dünya savaşından sonraki merkezi kesiti kapsamaktadır. Bu savaş, emperyalist büyük güçler arasında etki alanlarının yeniden payla-sımı uğrundaki ilk dünya savaşı idi.

Birinci dünya savaşı öncesinde, Bolşevik partisi dışındaki, önceleri yıllar-ca proleter kitleler içinde devrimci faaliyet yürüten ve orada etkilerini yo-ğun bir şekilde genişletebilen II. Enternasyonalin hemen hemen tüm parti-leri, “anavatan savunması” parolası altında karşı-devrim cephesine geçtiler. Daha önce II. Enternasyonal partilerinde, oportünizm ve revizyonizm, ön-celikle de işçi aristokratları ile onların yardımcılarının yardımıyla üstünlük kazandı.

Bu ilkin, dünya ölçüsündeki devrimci hareket açısından büyük bir yenildi demektir. Ancak, tüm dünyadaki devrimci güçler, Rusya’daki 1917’deki Şubat devriminin Çarlığı yıkması, yerkürenin altıda birinde sosyalist dev-riminin zaferinin perspektifini açtı ve Ekim Devrimini gündeme koymasıyla coşturdu.

İkinci bölüm, 1917 Ekim Devriminden 1955’e kadar, Mart 1953 yılında Stalin’in ölümünden iki yıl sonraki zaman kesitini kapsamaktadır. Rus-ya’daki devrimci hareket, birinci dünya savaşı sonrasındaki durumdan fay-dalanarak, dünya emperyalizmi cephesini, 1917’deki Ekim Devrimiyle

yardı ve kendi askeri güce sahip sosyalist bir devlet inşa etti. Yeni bir dünyaya komünist hareketi, güçlendi.

Ekim Devrimi, dünyada tarihsel bir kesitti, bir bütün olarak dünya emperyalizminin varlığını tartışma konusu haline getirdi. O, burjuvazinin yıkılmasının ve sosyalist devrimin zafer kazanmasının mümkün olduğunu kanıtladı. Proleter devrim çağı, başladı. Emperyalizmin yenilmezliği efsanesi, ebediyen yerle bir edildi. Ancak, dünya emperyalizmi daha uzun bir zaman yenilmiş sayılmazdı.

Ekim Devriminin zaferinden sonraki bu zaman kesiti, karşı devrim birçok ülkede, tamda Avrupa dışındaki bölgelerde de tehdit eden devrimler karşısında mobilize olmasıyla, karakterizedir. Devrimci hareket, dünya ölçüsünde bugün tasavvur bile edilemeyecek ölçüde bir gelişme katletti.

Ama aynı zamanda da faşist reaksiyonun ilerlemesi ve Almanya'da Nazi faşizminin zafer kazanması, Ekim Devriminden sonraki ilk 20 yılın temel karakteristikleriydi.

Dünyadaki genel durum, Alman emperyalizminin Avrupa'da 1939'dan sonraki savaşı ve onun 1941'de sosyalist Sovyetler Birliğine saldırması ve aynı şekilde Japon emperyalizminin ABD'nin üslerine ve etki alanlarına saldırması ve Çin devrimini ezme girişimiyle tümenden değişti. Alman emperyalizmi, öncelikle 1939'dan itibaren canavarca kitlesel caniliklerden, Avrupa'da Yahudi nüfusa ve Sinti ve Romalara karşı, tarihte şimdiye değin eşi görülmedik genosite başladı. Japon emperyalizmi, öncelikle Çin, ama aynı zamanda Kore ve Filipin'de canavarca kitlesel caniliklere girişti.

Dünya ölçüsündeki bu müthiş savaşın, ikili bir sonucu oldu. Bu dünya savaşı öncesi ve esnasında karşıdevrim, birçok ülkede, özellikle 1933'ten sonra Almanya'da komünist harekete karşı doğrudan büyük başarılar elde etti.

Ancak Anti-Hitler Koalisyonun ve öncelikle sosyalist Sovyetler Birliğinin Avrupa'da Alman emperyalizmi ve Asya'da Japon emperyalizmi üzerinde dünya ölçüsündeki zaferi, komünist dünya hareketinin muazzam bir şekilde daha da güçlenmesi anlamına geliyordu. Doğu Avrupa'da 1945'ten sonra, emperyalist dünya sisteminden kopan, bir dizi devrimci devlet ortaya çıktı ve Çin'de, devrim 1949'da zafer kazandı. O zamana kadar, Komünist Partileri önderliğinde hiç bir biçimde görülmeyen devrimci bir hareket sıçrama sağladı. Dünya emperyalizmi 1917'den daha büyük ölçüde temelinde sarıldı ve proleter dünya devriminin değişik güçleri tarafından etki imkânla-

rından oldukça büyük ölçüde koparıldı ve dünya ölçüsündeki devrimci sıçrama ile kendisini daha büyük bir tehdit altında gördü.

Bu durum, tüm dünyada komünist hareketin büyük yaygınlığı, istikrarsızlığın bir elementini içinde barındırdığını gösteriyordu. Yetersiz teorik ve politik berraklık ile sağlamlılık; karşıdevrime revizyonizm kılığında tayin edici zaferi elde etme imkânı sağladı.

1953'te Stalin'in ölümünden sonra, başında Kruşçev'in bulunduğu karşıdevrimci, revizyonist güçler, SBKP önderliğini ele geçirdiler ve sonraki yıllarda, SBKP'ni revizyonistçe bozmak ve eski sosyalist Sovyetler Birliğini kapitalist bir ülkeye dönüştürme hedeflerinde ilerlemek için durumlarını sağlaştırdılar.

Üçüncü bölüm, 1956'dan 2010 yılına kadar ki zaman kesitini kapsamaktadır. SBKP'nin Şubat 1956'daki 20. Parti Kongresinde Kruşçev yönetimiindeki revizyonist güçler, revizyonist programlarını sağlaştırmada, kendi önderliklerini inşa etmede ve sağlaştırmada tayin edici gediği açtılar. Enternasyonal komünist hareket, modern revizyonizmle, özellikle SBKP'nin revizyonist bozulması ve Sovyetler Birliğinin kapitalist bir ülkeye dönüşümünün başlamasıyla, muazzam, o zamana değin en felaketli yenilgisini aldı.

Sovyetler Birliği ve (Arnavutluk dışındaki) Doğu Avrupa ülkelerinde Kruşçev-revizyonizminin zaferinden sonra, emperyalistler nefes alabildi ve tüm güçleriyle sosyalist kampı ve dünya komünist hareketini - sosyalist Çin'in varlığına rağmen - parçalamaya giriştiler. Dünya Komünist Hareketinin dehşetli yenilgisi, eski sosyalist Sovyetler Birliğinin emperyalist büyük bir güce, Rus Sosyal-emperyalizmine dönüşümü ve dünya ölçeğindeki devrimci hareketlerin gerilemesindeki zaman kesiti başladı.

Tarih, sınıf mücadeleleri tarihidir. Bu 1956'dan 2010'a kadar ki tarih içinde geçerlidir. Sınıf mücadeleleri, yalnızca proletaryanın sınıf savaşımı demek değildir. Sınıf mücadeleleri, emperyalist burjuvazinin proleter sınıf karşısında ilerlemesini, proletaryanın karşısında, muzaffer bir sınıf savaşımı ve devrimlerin daima var olan tehlikesi karşısında, kendi pozisyonunu inşa etmesini ve güçlendirmesini de içerir. Endonezya'da 1965'de muazzam bir şekilde yükselen komünist hareket, dünya tarihinin en acımasız askeri darbelerinden biriyle, bir darbeye durduruldu ve ezildi.

Dünya Komünist hareketinin 1956'daki büyük yenilgisinden sonra ve sonrasında ilk 20 yılda - sosyalist Çin'in etkisi altında, devrimci Çin'in kapitalist bir ülkeye dönüştürülmesine karşı (Kültür devrimi) önemli mücadele

ile öncelikle Çin KP ve Arnavutluk KP (sonraki Arnavutluk Emek Partisi) 1960'in başından itibaren modern revizyonizme karşı başlattıkları açık mücadeleyle - daha bir dizi olağanüstü etkileyici mücadeleler, özellikle Küba, Vietnam ve Kamboçya, ama aynı zamanda 1968'de özellikle Fransa ve Amerika'daki büyük çatışmalar ve Şili'de 1973 öncesindeki ve diğer ülkelerdeki kitlesel hareketler vardı. Öncelikle Vietnam kurtuluş hareketinin 1975'te kazandığı zafer dünya ölçüsünde devrimci güçlere coşku verdi, ne var ki bu başarı, sonraki yıllarda çok çabuk bir şekilde Vietnam'daki revizyonist gelişmeyle geriye döndürüldü. Bu 20 yılda, zafer ve yenilgileriyle dünyadaki bu tek tek mücadeleler, emperyalist dünya sistemine doğrudan meydan okuyan; görünen, temel bir faktördü.

Sonraki zaman kesiti, geniş kapsamda, emperyalist büyük güçlerin artan bir şekilde değişik ülkelerde kendi çıkarları uğrunda nüfusun büyük bölümünü birbirine karşı kışkırtmayı başarmalarıyla belirlendi. Emperyalistler arası rekabetin temel bir işareti, yerel savaşlar oldu. 70'li yılların sonunda 1979'da İran'da gerici Şah Rejimini yıkan doğrudan etkileyici devrimci bir hareket vardı, ama burada da devrimci bir hareketin başarılarının ne kadar hızlı bir şekilde yerle bir edebileceğini, Humeyni-hareketi gibi gerici bir gücün, iyi düşünülmüş demagogik manevralarla bir devrimi karşı-devrime bükebileceğini ve yeniden gerici bir diktatörlüğü tesis edebileceğini gösterdi.

Bu zaman kesiti, Mao Zedung yaşadığı zamanda kesinlikle devrimci güçler için bir dayanak olarak görülebilecek olan sosyalist Çin'in, 1976'da Mao Zedung'un ölümünden sonra revizyonistleştiği (sosyalist Arnavutluk'un 70'li yılların sonunda batağa battığı gibi) kesitti. Bu, dünya komünist hareketinin ikinci büyük yenilgisi anlamına geliyordu. Tüm dünyada komünist hareketinin yenilgisi bir kez daha yenilendi. Dünya emperyalizmi, Çin'de yeniden devasa bir pazara ulaşabildi. Çin gitgide emperyalist bir güç özelliği edindi. Eski sosyalist Arnavutluk ise emperyalistler tarafından doğrudan devralındı.

Sınıf mücadelesinin realist bir değerlendirilmesine, bu zaman kesitinde emperyalist büyük güçlerin emperyalist saldırı savaşları çerçevesinde; devrimci hareketleri, özellikle faşist kitle hareketlerinin yardımıyla da zora soktular ya da çekirdekten boğdular. Buna 1989'dan itibaren sosyal emperyalist devletler sisteminin çöküşünün de eklenmesi, emperyalistler arası çelişkilerin aşırı şekilde keskinleşmesi anlamına gelmektedir. Özellikle 1990'dan sonra Afrika ve diğer ülkelerde sözüm ona vekâlet savaşları, dünya ölçüsünde askeri durumu belirledi. Burada, diğerlerinin yanında

1979'dan 1989'a kadar ve daha sonra 2001'den itibaren Afganistan'daki emperyalist savaş, 1995 ve 1999'da Yugoslavya'ya karşı emperyalist savaş, 1993 1994'de Ruanda Burundi'de ki korkunç kitlesel katliamlar söz konusudur.

Daha önce olduğu gibi şimdi de şu söz geçerlidir: Baskı olan her yerde, direniş vardır. Daha önce var olduğu ve bugünde olduğu ve kısmen Meksika'da, Hindistan'da, Nepal'de, Kobane'de (Suriye) ve daha başka ülkelerde devam eden etkileyici devrimci hareketler; değişik ülkelerde proleter sınıfın büyük grev mücadeleleri vardı ve var. Ama yine de bu zaman kesiti, devrimci hareketlerin bir gerilemesi ve emperyalist dünya reaksiyonu çeşitli bölümlerinin ilerlemesiyle belirlenmektedir, ki bu değerlendirme ne yazık ki, 2010'dan 2015 yıllarına kadar da değişmedi.

IV. Alman emperyalizminin tarihi ve sınıf mücadelesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış

Almanya'da Komünist Partisinin inşasında başından itibaren, baş düşman kendi ülkende, Alman emperyalizmi olduğu açıktır. Alman emperyalizminin tarihi ve gelişmesi, ancak dünya emperyalizminin tarihinin çerçevesinde anlaşılabilir. Görüşümüze göre ne var ki, tam bir incelemede; sınıf mücadelesinde mutlak düşmanın bütün zafer ve yenilgilerini, uzun ve kısa süreli manevralarını ve Almanya'daki proleter sınıf hareketinin mücadelesinin gelişmesini olduğu gibi komünist hareketini mümkün olduğunca tam olarak tahlil edebilmek için, Alman emperyalizmine odaklanmak vazgeçilmezdir.

Alman emperyalizminin tarihi, dünya emperyalizminin tarihinin bir parçasıdır ve bu şekilde de incelenmek zorundadır.

“Alman emperyalizminin tarihi ve sınıf mücadelesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış” (Cilt 4) incelemede; Alman emperyalizminin ön tarihçesi bölümünde, emperyalizmin 1900'den sonra şekillenmesinden 1917'de Rusya'daki sosyalist devrimi zaferinin öncesine kadarki zaman kesiti ortaya konulup, incelenmektedir.

Alman emperyalizminin şekillenmesi, öncelikle sömürgeci canilikleriyle, onun bugünkü Namibya'da 1904'den 1907'e kadar Herero ve Nama'lara Genozide kadar hiç bir canilikten çekinmeyeceğiyle açık hale geldi.

Daha emperyalizm çağının başlangıcında, Almanya'daki proleter sınıf hareketine büyük bir umut bağlanmıştı. Ne var ki, Almanya'daki proleter sınıf hareketi, etkileyici güç ve yaygınlığına karşın birinci dünya savaşının mey-

dan okuyuşuna cevap veremedi ve Alman emperyalizminin yedeğine girdi ve önündeki emperyalist savaşıta “anavatan savunmasını” ilan etti.

Alman emperyalizmi, birinci dünya savaşıında acımasız caniliklere başladı. Burada, özellikle ilk kez savaş durumunda zehirli gazı kullandığı gibi, 1915’te o zaman ki Osmanlı imparatorluğunun devlet sınırları içinde Ermeni nüfusun Genozid’ine yönetici katılımı oldu.

İkinci bölüm, 1917’deki Ekim devriminin zaferiyle başlamakta ve Stalin’in Mart 1953’te ölümünden 2 yıl sonraki zamanı, 1955’e kadar ele almaktadır.

Almanya’daki proleter sınıf hareketi, Ekim devriminin zaferinden sonra Monarşiyi yıkan Kasım 1918 devrimindeki imkânlardan, ilk başarılarına rağmen, Almanya’daki bir sosyalist devrim açısından değerlendiremedi. 1918’den sonra KPD’nin geç gelen kuruluşu, Alman emperyalizminin tarihinde 1919’dan 1923’e kadar ki en güçlü, silahlı (1919’da Münih Konsey Cumhuriyeti, 1920 Kızıl Ruh ordusu, Hale, Leuna 1921’deki silahlı mücadeleler, 1923 Hamburg Ayaklanması) sınıf mücadelesi, burjuvazinin yıkılmasıyla sonuçlanmadı. Karşı devrim, en iyi devrimci güçleri katletti. Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht’i katletti. Alman emperyalizmi, birinci dünya savaşının yenilgisinden kendisini topladı ve yavaş yavaş emperyalist büyük bir güç haline geldi.

Yine de, Almanya’da KPD’nin yönettiği komünist hareket güçlendi ve ilk 15 yılda büyük başarılar elde etti, 1933 yılında yeniden dağıtıldı ve küçük bir anti Nazi ve komünist gücün illegal direnişine rağmen, Nazi faşizmi yardımıyla geniş ölçüde ezildi. KPD’nin on binlerce kadın ve erkek yoldaş katledildi. 1939’da Avrupa’daki Nazi savaşı, 1941’de sosyalist Sovyetler Birliğine Nazi saldırısı, Almanya’da gerçek anlamda etkileyici bir direnişle karşılaşmadı.

Alman emperyalizmi 1933’ten 1945’e kadar, öncelikle 1939’dan sonra diğer ülkelere yaptığı saldırı esnasında, oradaki sivil nüfusa karşı kitlesel katliamlardan, Avrupa’daki Yahudi nüfusa ve Sinti ve Roma’lara karşı şimdye değin eşi görülmemiş bir genozide kadar tasavvur edilemeyecek canilikler gerçekleştirdi.

Almanya’daki proleter sınıf hareketi, Nazi önderliğini yıkmaya ve savaşı bizzat sonlandıracak durumda değildi. Nazi faşizmi “dışarıdan”, anti-Hitler Koalisyonunun Orduları, öncelikle sosyalist SSCB’nin Kızıl Ordusu tarafından Partizan mücadelesi ve Nazi Almanya’sı tarafından işgal edilen ülkelerdeki ayaklanmalarla yıkılmak zorunda kaldı.

Alman emperyalizmi, askeri olarak parçalandı, Anti-Hitler Koalisyonun Orduları Almanya'yı işgal ettiler. Alman emperyalizmi, ne var ki yine de parçalanmadı ve yok edilmedi.

Kapitalist ekonomik sistem, batı Almanya'da kalmaya devam etti, tekelci büyük sermaye, eski iktidarına ve saltanatına kavuştu. Alman burjuvazisi. Mayıs 1949'da Federal Alman Cumhuriyetini, Amerikan Birleşik devletleri ve diğer batılı güçlerin yardımı ve takdiriyle kurdu. Sovyet İşgal Bölgesinde (SİB), 1945'ten sonraki ilk yıllarda, Postdam Antlaşması temelinde ve Kızıl Ordunun olduğu gibi, Sovyet yetkililerin yardımıyla yeni bir demokratik Almanya'nın gelişmesi için çabalar başladı. Batı bölgesindeki politikaya karşıt olarak SİB'de ve daha sonra Ekim 1949'da, Postdam Antlaşmasının kurallarının temel olarak yerine getiren ya da en azından, yerine getirmeye başlayan, Demokratik Alman Cumhuriyeti (DDR) kuruldu. Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Kızıl Ordusu, Postdam Antlaşmasının uygulanmasında baş yetkili olarak yer aldı.

Alman emperyalizmi üzerinde askeri zaferden sonraki büyük imkânlar, ne var ki batı Almanya'da ve aynı şekilde SİB/DDR'de, 1956'da SBKP'nin 20. Parti Kongresindeki revizyonizme cepheden saldırısına dayanabilecek istikrarlı komünist bir hareketin ortaya çıkması için, kullanılmadı.

Üçüncü bölüm, 1956'daki SBKP'nin revizyonist 20. Parti Kongresiyle başlamakta ve 2010 zaman kesitini kapsamaktadır.

SBKP'nin 20. Parti Kongresindeki revizyonizmin zaferinden sonra, Kruşçev revizyonizmi Sovyetler Birliğinde iktidarının konsolide olması ve Sovyetler Birliğinde proletarya diktatörlüğünün dağıtılmasıyla bağıntılı olarak, onun yerine revizyonist-kapitalist bir rejimin kurulmasıyla, çok kısa bir sürede, DDR veya Batı Almanya'daki KPD/SED'nin modern revizyonizmin batağında batıp gideceği, daha sonra hızla gittiği açık hale geldi. Böylelikle Batı Almanya'da ve DDR'de, komünist güçlerin ağır bir şekilde zayıflamasıyla, Alman emperyalizminin yeniden yükselmesi temel olarak kolaylaştı.

Batı Almanya'da 1956'da KPD yasaklandı ve üyeleri takibata uğradı ve zindanlara atıldı. Devletsel faşistleşmenin bir başka kesiti, 1968'deki olağanüstü hal yasasıydı. Bunu takip eden yıllarda, daha sonra, öncelikle diğer ülkelerin devrimci ve demokratik örgütleri yasaklandı ve takibata uğradı.

Alman emperyalizmi 1970'li yılların başından beri yeniden, diğer emperyalist büyük güçlerle, ABD emperyalizmi, Rus emperyalizmi, İngiliz, Japon ve Fransız emperyalizmiyle elbirliği veyahut rekabet içinde, dünya

nüfusunu sömüren ve baskı altında tutan, yerel savaşları yürüten ve bir dünya savaşına hazırlayan, emperyalist büyük bir güçtür.

Alman emperyalizmi, DDR ve Batı Berlin'i, 1989/90 yılındaki sözümlerine ona "yeniden birleşmedeki" revanşist ilhakıyla, ikinci dünya savaşındaki tarihsel yenilgisinin sonuçlarını geriletmede büyük bir adım attı. O. geniş ölçüdeki revanşist planlarını, "kaybedilmiş eski bölgeleri" yeniden ele geçirme ve dünya egemenliği uğrunda diğer emperyalist büyük güçlerle mücadele içinde yeni bölgeleri ele geçirme planlarını icra etmede daha başka adımlar da attı.

Gerek Alman emperyalizminin şekillenmesinden, DDR'i ilhak ettiği tarihe kadar ki tüm tarihi, gerekse de Alman emperyalizminin gelişmesinin 1989'dan bugüne kadar ki aktüel durumu şunu göstermektedir: Alman emperyalizmi bugün artık yeni şekillenen bir emperyalist güç değildir, bilakis; özünde birinci dünya savaşına yol açan aynı emperyalizmdir; ikinci dünya savaşında dünya tarihinde şimdiye değin eşi görülmemiş canlığı, Yahudi nüfusa ve Sinti ve Roma'lara karşı endüstriyel olarak örgütlenmiş genozidi yürüten aynı emperyalizmdir. O tamda, politik ve askeri yenilgisini iki kere yeniden kısa sürede telafi edebilecek durumda olduğunu kanıtlayan özünde aynı emperyalizmdir. O korsanca eylemlerini, diğerleri arasında Almanya'da emekçi kitlelerin büyük çoğunluğunun şimdiye değin hiç bir şekilde egemen sınıfla radikal bir kopuşu gerçekleştirmemesi nedeniyle, nüfusun geniş kesimlerine dayanarak, yürüten aynı emperyalizmdir.

Bu, onun militarizmine ve revanşizmine, Alman militarizmine ve revanşizmine ayrı bir özgünlük vermektedir. Alman emperyalizmi bugün, yine sıçramaya hazırdır. O, daha önce olduğu gibi şimdide, özellikle saldırgan emperyalist büyük bir güçtür.

Alman emperyalizmi, sadece bugün yürüttüğü yerel savaşları hazırlamak için aktif bir şekilde çalışmamaktadır, bilakis; bir emperyalist dünya savaşına da hazırlanmaktadır.

Yüksek düzeydeki ekonomik gücünü harekete geçiren Alman emperyalizmi, bugün diğer ülkelerdeki nüfusu ve kendi ülkesindeki proleter sınıfı sömürmektedir. Alman emperyalizmi, büyük ölçüdeki yüksek silahlanma ve özel elit birliklerle, orduyu dünya ölçüsünde artan bir şekilde kullanarak ve dünya ölçüsünde askeri üsler sistemini kurarak, her duruma göre silahlanmakta, geniş ölçüdeki revanşist planlarını realize etme şansı için pusuda beklemektedir.

Alman emperyalizmi ite, devletsel faşistleştirmeci keskinleştirmekte, Nazi hareketi güçlenmeye devam etmektedir. Bütün bunlar, kendi ‘‘cephe gerisinde’’, aktüel olarak ve öncelikle de gelmekte olan büyük savaşta ‘‘mezar sessizliğini’’ garanti etmesine hizmet etmektedir.

Alman emperyalizmi, ABD’den sonra, Rusya, İngiltere, Fransa, Japonya ve bu arada Çin’in yanında Dünya’daki büyük endüstri glerine dâhildir. O, bu ekonomik gücü, dünya lsnde nüfusun kitlelerini sömürmek ve finansal olarak köleleştirmek için kullanmaktadır. Alman emperyalizmi, enternasyonal bir smrcdr.

Alman emperyalizmi, politik ve ekonomik g araçlarıyla yeni etki alanlarını, yeni hammadde kaynaklarını olduğu gibi sermaye yatırım sahalarını ele geçirmekte ve böylelikle aynı şekilde öncelikle de emperyalizme bağımlı ülkelerde devasa çok ucuz iřęc rezervi yaratmaktadır. O, dünya nüfus kitlelerinde, daima devasa ldeki krını sızdırmaktadır.

Alman emperyalizmi, bu emperyalist kr bir etki alanlarını emniyet altına almak ve daha da yükseltmek veyahut ta genişletmek için, bir yanda emperyalizme bağımlı ülkelerdeki nüfusun kitlelerin artan mücadelesine karşı ve diğer yanda emperyalist rakiplerine karşı, doğrudan ve dolaylı bütün bir politik ve askeri baskı cephaneliği kullanmaktadır.

Diğer ülkelerdeki ya da faşist rejimlerdeki işbirlikçiler ve ajanları finanse etmesinden, rneğin Türkiye ya da Endonezya gibi ülkelere silah vermesinden, tüm yer küredeki gerici ülkelerin polis ve askeri aygıtının inşasına yardım ve eğitim vermesinden, Alman emperyalizminin Federal Ordusunun doğrudan kullanmasına kadar - Alman emperyalizmi, krını emniyet altına almak söz konusu olduğunda hiç bir zaman, savaş, katliam ve işkenceden çekinmedi.

1956’dan 2010’a kadarki tüm zaman kesitinde, Alman emperyalizmine karşı daima bir direnişte vardı. Sınırlı hedefler içinde olsa, proleter sınıfın büyük grevleri vardı, gençlik içinde, erkek ve kadın öğrencileri (ve niversitelileri -n.)’de içeren bir devrimci hareketin de tohumu vardı. Silahlanmaya, savaş politikasına, Nazilere, faşistleşmeye ve sosyal durumun kötüleşmesine karşı da mücadeleler vardı. Bu mücadeleler, hiç bir şekilde örneğin 1968’de Fransa’daki proleter sınıfın kapsamına ve gücüne erişemedi ve Almanya’daki reel mücadelenin ortaya konulmasında, özellikle son 60 yılda bilinçli ve örgütlü sınıf mücadelesinde yola çıkmanın ve mutlaka önemli olan tek tek mücadele ve eylemleri kahramanlaştırmanın ve vurgulamanın hiç bir anlamı yoktur. Buna rağmen, yine de Alman emperyalizmi,

bütün bu mücadelelerin unutulması ya da çarpıtılarak sunulması için çok çabalarken, bizim görevimiz; bu mücadeleler hakkında bilinçleri uyanık tutmak, bugünkü mücadeleleri daha bilinçli yürütmek ve örgütleyebilmek için, o mücadelelerin güçlü ve zayıf yönlerinden öğrenmektir.

Alman emperyalizmi ve Alman emperyalizmine karşı sınıf mücadelesi tarihi hakkındaki bu kapsamlı cildin hedefi, budur.

İçindekiler

I. Sosyalist devrim ve komünizm uğrunda mücadele	5
1. Neden bilimsel komünizm?	5
2. Kapitalizm	6
3. Kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olarak emperyalizm ve proleter devrim	8
4. Proletarya biricik gerçek tutarlı devrimci sınıftır - Proleter sınıfın (işçi aristokrasisi denilen) rüşvetle satın alınan bir tabakasının anlamı ve tehlikesi	11
5. Komünist toplum: sınıfsız, devletsiz, her insanın yeteneğine ve ihtiyacına göre.....	12
6. Komünizmin ilk aşaması olarak sosyalizm ve komünizme kadar proletarya diktatörlüğünün gerekliliği	14
7. Proletarya diktatörlüğü ve komünizm uğrundaki mücadelede sosyalist devrimin temel yolu	18
8. Komünist bir Partinin ve oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelenin gerekliliği	20
II. Almanya'da sosyalist devrimin hazırlığı	23
1. Emperyalist büyük bir güç olarak, Alman emperyalizmine karşı mücadele.....	25
Alman emperyalizmine karşı mücadelede enternasyonal dayanışma.....	25
Anti-militarist ve anti-revanşist mücadele, emperyalist savaşa karşı mücadele.....	26

2. Ekonomik mücadele, faşistleştirilmeye karşı mücadele ve açık bir diktatörlük tehlikesine karşı mücadele	27
Keskinleşen sömürüye ve artan yoksulluğa karşı güncel mücadele	27
Devletsel faşistleştirilmeye karşı, Nazi terörüne karşı ve demokratik haklar için mücadele	28
Olağanüstü hal, askeri diktatörlük ve faşist diktatörlük tehlikesine karşı mücadele	29
3. Muzaffer bir sosyalist devrimin önkoşulu olarak, “böl ve yönete” karşı mücadele.....	29
4. Açık antikomünizmin tüm varyantlarına karşı mücadelecisi	30
5. Oportünizmin ve revizyonizmin tüm varyantlarına karşı mücadele	31

Tarihten öğrenelim!

33

Önsöz.....	34
III. Dünya emperyalizmi ve sınıf mücadelesinin gelişmesinin temel özellikleri (1900-2010) - İlk genel bakış.....	35
IV. Alman emperyalizminin tarihi ve sınıf mücadelesinin ana hatları (1900-2010) - İlk genel bakış	39